

KLASSEKAMPEN

Kr. 1,00.

MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS

Nr. 11 - 1970.

Lag en stormønstring mot dyrtid og EEC: Aksjonsdag 2. des.!

Arbeidsfolk! EEC-motstandere!

Det arbeiderfiendtlige statsbudsjettet bekrefter at dyrtida er det mest brennende spørsmål for oss akkurat i dag. Dessuten: Statsbudsjettet var et typisk EEC-budsjett. Det har til hensikt å »tilpasse» vår levestandard til det som er vanlig i EEC. Det er en smakebit på hva vi kan vente om vi ikke tar kampen opp i dag.

Hvor står vi?

»Aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid» er dannet av fagorganiserte i Oslo. Liknende initiativ er tatt lokalt en rekke steder. Arbeidet med å forbedre lokale aksjoner er kommet i gang - f. eks. planlegges det en større demonstrasjon mot statsbudsjettet i Oslo 10. november.

Oppgavene nå

Mens dette skrives, er ennå arbeidet med å styrke den lokale organiseringa mot EEC og dyrtid det viktigste. Slutt opp om Oslo-komiteens aksjonsgrunnlag! Reis lokale krav! Hold møter lokalt og dann aksjonskomiteer! Forbered lokale aksjoner!

Men i dette lokale mobiliseringsarbeidet må en holde perspektivet for øye. Lokale aksjoner aleine stopper verken dyrtida eller EEC-framstøtet. Det trengs kraftigere saker. Derfor er det riktig når »Aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid» i Oslo allerede nå stiller parolen om en landsomfattende

Aksjonsdag
2. desember.

Denne dagen skal vi bruke til å samle og mønstre de kreftene vi har mobilisert de siste månedene. Kampen er sjølsagt ikke slutt med det. Men aksjonene 2. desember betyr at vi kan oppsummere hvor langt vi er nådd, samtidig som vi retter et samlet slag og legger grunnlaget for videre framstøt. Arbeidet framover må legges opp etter dette siktemålet.

Mange har sagt at det ikke går an å lage svære demonstrasjoner og aksjoner i Norge. Vi tror slikt er tøv. Dyrtida og EEC er problemer som mer direkte enn det meste angår alle arbeidsfolk i Norge. Gjør hver og en av oss sin jobb, setter vi fantasi og tiltak inn, - hvis vi satser, - vil vi lykkes.

ORGANISER OG
AKSJONÉR LOKALT!

AKSJONSDAG
2. DESEMBER!

Se kommentar på lederplass
s. 3.

Kamp nå mot EEC og dyrtida!

Reis saka i din organisasjon!
Organiser lokale aksjonskomiteer!
Enhet gir seier!

AKSJONSKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID
Postboks 3829, Ullevål Hageby, Oslo 8.
Post girokonto 20 88 77.

Aksjoner over
hele landet 2. des.

USA-IMPERIALISMEN
TRAPPER OPP I
MIDDELHAVET
Side 11

UNNTAKSLOVER
OG OVERVÅKING
Midtsidene

RANA - BARE
KAMP NYTTER
Side 5

Sporveisbetjeningas kamp - hele arbeiderklassens kamp

Fra demonstrasjonen mot Sporveisledelsen 23. okt.

Streiken som den 19. oktober ble satt i verk av betjeninga ved Oslo Sporveier er en av de mest omfattende i etterkrigstidas Norge. I alt la omlag 1000 mann ned arbeidet for å kjempe gjennom krava om kompensasjon for Sporveisledelsens hensynsløse rasjonalisering.

Når disse linjene skrives er

streiken ennå under full utvikling. Massemøtet 22. oktober vedtok med overveldende flertall å fortsette. Men alt på dette tidspunkt har streiken gitt både sporveisbetjentene og den øvrige arbeiderklasse en rekke viktige lærdommer. Klassekampen vil særlig understreke følgende:

Streiken har styrket enheten i arbeiderklassen. Fra første stund har borgerlige kretser forsøkt å splitte de streikende fra trafikantene. Arbeider-

Fortsettes side 5

BUDSJETTET OG EEC - KLAR SAMMENHENG! (Se baksida)

KLIPP & KOMMENTAR

Døden i gatene

Bilde fra filmen

Provoserende og opprørske tendenser i samfunnet har i de seinere åra blitt et populært investeringsobjekt for kapitalen. Protestmusikken er blitt en kjempeindustri, det samme gjelder for filmen. Småborgerlige regissører og manusforfattere står i kø for å få økonomisk støtte til å feste sine angstbilder på filmstrimmelen, og det er ikke vanskelig å oppnå når det er snakk om passiviserende filmer som nøytraliserer de «farlige» emnene. Denne tendensen har utvikla seg i takt med det revolusjonære oppsvinget i verden. Mengder av filmkunstnere lar seg bruke til å lage skremmebilder mot folket under påskudd av å ville «drøfte aktuelle problemer».

Norge har også en representant for disse medløperne. Regissøren Arnljot Berg, som er en forholdsvis dyktig håndverker, men en småborger tvers igjennom, har snekra sammen noen påstått revolusjonære tablåer og presentert dem under den symptomatiske tittelen «Døden i gatene». Den gjør krav på å være allmennnyttig, ettersom handlinga skulle kunne utspille seg «en eller annen gang ett eller annet sted».

Handlinga går ut på at noen skumle opprørsagenter fra utlandet sniker seg gjennom passkontrollen og tar kontakt med den lokale «radikale» ungdommen. Det er en gjeng spraglete hippier og anarkister, som når de ikke antaster alminnelige folk på gata eller holder merkelige demonstrasjoner med usammenhengende krav som «Frihet nå» og «Makta nå», sitter dørse og synger protestviser og stirrer hverandre hasj-henført i øynene. Noen klasseanalyse er det aldri snakk om.

En av «lederne» deres får tilbud fra agentene om å bli med og lage kupp, og det synes hun er veldig spennende. Så organiseres litt militær trening på skaugen, noen bank-kupp osv., til det plutselig er D-dag og ungdommene myldrer fram med maskinpistoler, armbind og

annet tøft utstyr. De besetter alle viktige kommunikasjonspunkter, arresterer regjeringa i en gallamiddag og heller et pulver i drikkevannet så folk i byen blir veldig kåte og lette å manipulere. Neste dag blir denne latterlige gjengen hyllert av det samme folket!

Men så har de tidligere makthaverne klart å mobilisere til motangrep, og hele «revolusjonen» ender i et blodbad der alle meies ned. På dette stadium dukker forskjellige personer opp i ruinhaugene med sine lærdommer, og her blir filmen mer skummel. Berg har hele veien fram satt en rekke påstander om at a) hippier er revolusjonære, b) de lar seg forlede av fremmede agenter, c) revolusjoner foregår over hodet på folket og ender bare i elendighet, og d) samfunnsanalyser og programmer er uvesentlig. Nå kommer konklusjonene: Det kapitalistiske samfunnets mot-terror er legitim sjøl om den er aldri så brutal, for det var jo de opprørske ungdommene som «begynte». I tillegg kan en av opprørslederne antyde, på tross av denne dystre moralen; Vi prøver igjen og da skal vi jaggu bygge opp et kaderparti først! – før han henrettes. Slik dette framkommer i sammenheng, blir det en dårlig skjult trusel og en hets mot bygginga av et virkelig revolusjonært arbeiderparti på den vitenskapelige sosialismens grunn.

Arnljot Berg ønsker formodentlig å bli oppfatta som en slags sosialist – han er et prominent medlem av DNA's «Sosialistiske Kulturarbeideres Forening». Men hans produksjon tyder ikke på at hans kunnskaper om sosialismen strekker seg lenger enn til hvordan Marx så ut. Når hans politiske bevissthet åpenbart ikke omfatter annet enn borgerpressas spekulative overskrifter, og han sauser sammen en (delvis helt latterlig) film på grunnlag av dette, samt på småborgerens nattlige angst for at revolusjonen en vakker dag skal komme og ta ham – ja, da vil han nødvendigvis måtte bli et lett bytte for reaksjonen. Vi minner om at «Døden i gatene» gikk rett til hjertet på Aftenpostens anmelder.

Fellestillitsmann i Trondheim

Trondheim Mekaniske Verksted (TMV) tilhører Akers-gruppa, hvis direktør heter Siem, og hvis fellestillitsmann heter Ragnar Kalheim.

Under Norgas-streiken i vår ble det lagt fram et rasjonaliseringsforslag for TMV. I den anledning lånte stillitsmann Kalheim direktør Siems private fly for å reise til Trondheim og «orientere» arbeiderne ved TMV om det rasjonaliseringsforslag han og bedriftsledelsen sammen var kommet fram til. Når arbeiderne ville diskutere lønnsforhandlinger med Kalheim hadde han «ikke tid» til dette, hans ærend var

alene å fortelle om rasjonaliseringsframstøtet. Imidlertid, siden det var streik på Norgas, nytta han høvet til å si noen vakre ord om «solidaritet» mellom arbeidsfolk, om nødvendigheten av å «stå sammen», ikke med, men *mot* Norgas-arbeiderne, som tydeligvis ikke var for «vanlige» arbeidsfolk å regne; de var bare «ekstremister».

Det hører med til historien at arbeiderne med overveldende flertall stemte ned Kalheims rasjonaliseringsforslag.

Korrespondent.

Skitt og profitt

Nr. 4 av Marxistisk Forum, det svenske Kommunistiska Förbundet (m-l)'s tidskrift, inneholder bl.a. en artikkel om «Monopolkapitalen og miljøforurensing», som på en fremragende måte setter naturvernsspørsmålet inn i en sosialistisk sammenheng. Ved konkret dokumentasjon viser den hvordan de svenske storbedriftene forgifter naturen, og hvordan såkalt «upartiske», statlig oppretta «naturvern»-organer løper monopolkapitalens ærend.

Samme nr. inneholder den første av to artikler om «Mao Tsetungs lære om imperialismen». Den er et utmerket bidrag til forståelsen av den marxist-leninistiske læra om imperialismen, hvordan den framstår i dag, og hvilke konsekvenser det må få for kampen mot den. Adressen er c/o Peterson, Studentstaden 10 II Uppsala, Sverige.

Kleppe uten kommentar

Per Kleppe

Sentralstyremedlem i DNA og sjef for Arbeiderbevegelsens utredningskontor heter Per Kleppe. Ifølge Aftenpostens referat skal denne Arbeiderpartiets husideolog bl. a. ha sagt følgende på et møte i Bank-økonomisk Forening 7. oktober: «Min konklusjon på utviklingen i 1960-årene er at man bør oppgi den restriktive konsesjonspolitikk og la storbankene få friere muligheter til å overta de lokale banker som ønsker det. Jeg er klar over at det vil føre til en drastisk reduksjon av antall forretningsbanker i Norge, men det anser jeg ikke som noen ulykke».

Og Aftenposten fortsetter: «Kleppe sa at forsøket på å skape sterke distriktbanker hadde slått feil, og mente at større enheter innen bankvesenet med hele Norge som operasjonsfelt ville gi bedre kontakter utad. Det finnes stor-driftfordeler som selv de største banker i Norge idag er for små til å kunne utnytte».

aldrig før, at antall kontakter er fordoblet m. m.

Om Vänsterpartiet Kommunisternas framgang (til vel 4 %) sier «Gnistar» at den «ikke er av det bestående slaget», partiet har politisk og organisatorisk lenge vært for nedadgående.

«Skjerpinga av klassemotsetningene og dermed av klassekampen pågår og kommer i de nærmeste åra til å fortsette i økt tempo. Gjennom å trekke flest mulig med i våre organisasjoner og støtte oss på de øvrige av de krefter vi mobiliserte i valget, kan vi på bred front, politisk, ideologisk og organisatorisk, nå inn blant massene og lede deres kamp», skriver M-L-Gnistar til slutt.

Nytt Røde Garde

RØDE GARDE (organ for SUF(m-l)) nr. 3/70 har kampen mot dyrtid og EEC som hovedoppslag. Som organ for et marxist-leninistisk ungdomsforbund henvender bladet seg i første rekke til ungdommen, som må reise kampen ikke bare på arbeidsplassene, men på skolene, på universitetene og blant soldatene. Bladet tar for seg rasjonaliseringa i utdanningsvesenet, og hvordan denne forsterkes i EEC. Røde Garde rapporterer at kampen mot EEC og dyrtid allerede er i gang på universiteter og skoler.

Viktig er også artiklene om mlifærpolitikken, der SUF(m-l)'s linje forklares. Røde Gardes adresse er Boks 6159 Etterstad, Oslo 6. Postgiro 20 60 68. Et årsabonnement koster kr. 7.

SFU's landsmøte

Sosialistisk Folkepartis Ungdom holdt landsmøte i begynnelsen av oktober. Der kom det bl. a. fram sterk misnøye med SF's politiske plattform, som SFU til nå har stått på, og ungdomsorganisasjonen vil derfor ta opp spørsmålet om den politiske plattformen som den viktigste interne oppgava i landsmøteperioden. «SFU må i sitt politiske arbeid klart støtte og være en del av den revolusjonære bevegelse», uttalte landsmøtet.

Om prisøkning slås det fast at den rammer arbeidsfolk hardest, og at den «er først og fremst et resultat av den økonomiske politikken som er ført de siste årene for å tilpasse vårt land EEC-medlemskap» (Innføring av moms nevnes som eksempel).

Om kampen mot EEC heter det at den må føres på «et anti-kapitalistisk og anti-imperialistisk grunnlag», at «EEC er et framstøt for storkapitalen, altså fra den herskende klasse i de kapitalistiske land, og den må avsløres som det hvis kampen mot EEC skal bli sterk og langvarig». SFU vil støtte og prioritere «lokale og aktivistiske anti-EEC-grupper og utvalg. PR-sterke sentralaksjoner av kjentfolk, men uten lokalt grunnlag eller utspring har liten verdi».

SFU vedtok dessuten å støtte Solidaritetskomiteen for Vietnam.

Alt dette – og særlig det siste – har blitt for mye å bære for NKP's «Friheten», som i nr. 38/70 synes en del av vedtaka «bærer preg av ... venstre-sekterisme» og bladet spør: «Hvor går SFU?»

I motsetning til «Friheten» – og vel også ledelsen i SF – er vi glade for den utviklinga i SFU som disse vedtaka gjenspeiler. Vi ser dem som et tegn på at de progressive kreftene i SF er i framgang, og at de beveger seg i riktig retning.

Nytt Profil

Det revolusjonære litteraturtidskriftet Profil har kommet med et nytt nummer, som har forfatterens materielle kår som hovedtema. Nummeret innledes med en artikkel av Georgi Dimitrov, der han påpeker at kunstnerne har interesse av å kjempe sammen med det arbeidende folket for den sosialistiske revolusjonen. Emnet utdypes ytterligere ved en god og grundig artikkel om norske forfattere kår i dag.

Viktig i dette nummeret er ei nyoppretta spalte for kommentarer og kritikk fra leserne – og redaksjonens erklæring om at den revolusjonære kulturen er et anliggende for massene – at det arbeidende folket sjøl må skape sin egen kultur.

Nummeret bringer også 4 dikt og 4 noveller – noe som viser at den revolusjonære arbeiderdiktinga er i ferd med å gjenfødres i Norge etter 40 års taushet.

Bra lyrikk

Den unge dikteren Stig Holmås har debutert med en diktsamling. Boka heter «Vi er mange», og koster kr. 16,50. Klassekampen kommer tilbake til boka i neste nummer, her skal vi bare si at dette er den første diktsamlinga som har interesse for arbeidsfolk på lenge, og oppfordre leserne til å skaffe seg den.

UTDELING VED FABRIKKEN KLOKKEN SEKS

Du kunne vel være omkring femti år, tenker jeg.

Du kom løpende idet fabrikkflykten ulte.

Du hadde skinnlue med ørekloffer,

og frostrøyken sto som et slør omkring hodet ditt.

Du tok imot løpeseddelen om lønnsoppjøret og sa:

«Tidlig oppe kamerat?»

Levanger: Aksjon mot fascistfilm

USA-imperialismens agenter i Norge fortsetter å vise fram den tvers igjennom fascistiske filmen «Green Berets» i småbyene på trygg avstand fra store byer der anti-imperialistene står sterkest. Siste eksemplet er fra Levanger, der filmen ble vist 2.-7. oktober. Denne provokasjonen mot folkeopinionen i Norge generelt og spesielt mot de organiserte anti-imperialistene kunne ikke passere upåakta, og det kom til harde demonstrasjoner mandag 4/10.

70-80 anti-imperialister hadde skaffa seg billetter til forestillingen, og det kom raskt til demonstrasjoner i form av roping av slagord, tramping og klapping. 20-30 fascist-ungdommer hadde klumpa seg sammen foran i salen og gikk straks til motangrep. De lotte ikke med å bruke vold og knyttneveslaga hagla mot de nærmeste demonstrantene. Snart storma en politimann inn i salen og

forlangte ro. Men demonstrasjonen fortsatte, og det kom til følgende replikk-veksling:

Purken brølte: «Jeg gir dere en sjanse. Blir det mer bråk begynner vi å kaste dere ut herfra!» De fascistiske bollene ropte: «Vi skal hjelpe deg, vil!» «Det er fint», svarte purken.

Men den villige hjelpen strakk ikke til, og slagordene runga en god stund til i salen for demonstrantene trakk seg tilbake.

Kinovakta i Levanger viste seg som en hederlig kar, han redda bl. a. en anti-imperialist fra en kraftig omgang ved å legge seg mellom da en purk og to reaksjonære boller hadde trukket ham ut i et siderom. Ved flere andre anledninger opptrådte han fint, og viste at han ikke tok de fascistiske pøblens og politiets parti.

Korrespondent.

Trafikkaksjon

Ei gruppe unge aktivister holdt nylig ei utstilling i Oslo, hvor de påpekte at trafikkutviklinga i Norge ikke tjener folket, men tvert om «oljeselskapene, bilindustrien...» osv. Utstillinga viste at staten nedlegger eller vanskjærer kollektivtrafikken, og i stedet bruker enorme summer på privat biltraffikk.

Borgerskapet har prøvd å gjøre narr av aktivistene. Det er et godt tegn. Borgerskapet hetser mot alt progressivt. Men de unge aktivistene vil sikkert også bli omfavnet av borgerlig reformatorer, som vil vise at ved ei høvelig form for «planlegging» kan en styre trafikkutviklinga til folkets beste også under kapitalismen. De vil prøve å uskadeliggjøre den voksende motstanden mot den kapitalistiske trafikkutviklinga.

Kampen mot en folkefiendtlig trafikkpolitikk kan bare få virkelig slagkraft om den knyttes sammen med hele arbeiderklassens kamp mot monopolkapitalens diktatur og for sosialismen.

Aksjon mot parkrasering

I Ruselokka/Skillebekk-området i Oslo sentrum har beboerne nylig gjennomført en vellykket aksjon. Etter krav fra 1400 av dem har Oslo Byggningsråd lagt ned midlertidig byggeforbud på et parkområde der det i dag er både barnehage, park-tanteplass og åpent friareal.

Bakgrunnen for aksjonen var at Kongelig Norsk Automobilforbund (KNA) og staten la fram planer om å gjøre dette om til et kontor og hotellkompleks på 18 etasjer. Parken vil da bli fullstendig rasert.

Da aksjonen startet lå dette forslaget på byplankontoret. Ei gruppe initiativtakere informerte resten av strøket om dette og på kort tid ble det organisert mottiltak. Beboernes krav ble formulert i et alternativt reguleringsforslag, som etter at underskriftene var samlet inn, ble oversendt Byggningsrådet. Byggeforbudet som ble oppnådd skal foreløpig gjelde for ett år, men beboerne regner med at kommunen etter denne aksjonen vil bli presset til å kjøpe tomta fra staten, og regulere den til park.

Parallelt med underskriftskampanjen startet en del av beboerne også en kamp for å hindre staten i å ødelegge friarealet ved å tillate bilparkering der. Dette lyktes bl. a. ved direkte aksjon i parken. Husmødre sperret porten og hindret bilene i å kjøre inn.

Aksjonens neste mål er å hindre veiutvidelser som ytterligere forverrer fotgjengernes vilkår i dette sterkt trafikerte boligområdet.

Ved siden av de resultatene som foreløpig er nådd, har denne innsatsen gitt mange i strøket innsikt i hvilke krefter som egentlig bestemmer utviklinga og forverringa av boligmiljøet. Og de har oppdaget at det både er nødvendig og mulig å kjempe imot.

Diplomatisk samband Kina/Kanada

Som meldt i dagspressa har Folkerepublikken Kina og Kanada oppretta diplomatiske forbindelser med hverandre. De to lands regjeringer sendte i denne forbindelse ut et felles kommunike (13. okt.) hvor det bl.a. heter:

«Den kinesiske regjering slår på ny fast at Taiwan (Formosa) er en uutskillelig del av Folkerepublikken Kinas territorium. Den kanadiske regjering merker seg dette standpunktet til den kinesiske regjering.

Den kanadiske regjering anerkjenner Folkerepublikken Kinas regjering som den eneste lovlige regjering for Kina.»

Etter dette var det bare å pakke kofferten for representanten for Chiang Kai-shek's lille «nasjonalist»-klikk på Formosa. Det gjorde han da også.

ML-NYTT

Valget i Sverige

«ML-Gnistar» er organ for Kommunistiska Förbundet Marxist-Leninisterna (KFML) i Sverige, som i høst for første gang stilte opp til riksdagsvalg i Sverige. I nr. 10/70 kommenterer avisa valgresultatet, og skriver bl.a. at «KFML's stemmetall – 21 132 (0,4 %) ... kan synes ubetydelige, men bare for dem som ser forbi deres særegne kvalitet».

Det understrekes at dette er 21 132 mennesker som er seg klart bevisst nødvendigheten av at monopolkapitalismen erstattes med sosialismen, at dette ikke kan skje fredelig eller gjennom riksdagen, at arbeiderklassen og dens forbundsfeller må knuse monopolkapitalens stat og dens voldsapparat med væpnet makt for å bygge sosialismen, og at det er nødvendig å skape et kommunistisk parti, bygget på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, et parti som kan lede arbeiderklassen til seier i kampen for revolusjon og sosialisme.

Det er dette som gir KFML's stemmer «en helt annen vekt og betydning enn de fem riksdagspartienes».

«Det viktigste er ikke det 'som i et gitt øyeblikk virker varig og likevel alt har begynt å dø bort, men det som oppstår og utvikler seg ... for bare det som oppstår og utvikler seg (er) uovervinnelig» (Stalin).

KFML's utvikling ses også tydelig i skolevalget, der partiet fikk 4,4 %, 17 171 stemmer (8 % i Göteborg og Stockholm, 23,7 % i Luleå, 13,6 % i Kiruna). Dette medførte bekynrede kommentarer i den sosialdemokratiske avisa «Aftenbladet», og ikke minst i «Dagens Nyheter» (23/9): «Det mest nedslående i skolevalgresultatet er uten tvil den støtte KFML fikk av elevene».

M-L-Gnistar understreker det viktige i denne framgangen hos de unge «som ikke er bundne av politiske tradisjoner og illusjoner, og (som) alltid nås først av et begynnende revolusjonært oppsving».

Det understrekes videre at hovedformålet med å stille var å «gjøre forbundet kjent og føre dets politikk ut til massene», for derigjennom å skaffe nye kontakter, videre å avsløre de borgerlige partiers valglofter, gjennom dette arbeidet utvikle og forbedre propagandaen, og vinne organisatoriske erfaringer.

Det påpekes at KFML's propaganda ble spredd i et antall og et omfang som

Aksjonskomiteen i fullt arbeid

DEMONSTRASJON MOT STATSUDSJETTET 10. NOVEMBER I OSLO

»Aksjonskomiteen mot EEC og Dyrtid» er i fullt arbeid. Det nye EEC-statsbudsjettet har gjort arbeidsfolk enda mer klar over den trusel dyrtida utgjør mot deres levestandard. Komiteen har tatt konsekvensen av dette. Den ser det som en av sine viktigste oppgaver i dag å mobilisere hele den motstanden som fins blant arbeidsfolk i Oslo til en kraftig protest-demonstrasjon 10. november. Dette er den dagen Stortinget tar til med budsjett-behandlinga.

I et brev til klubber, fagforeninger og andre organisasjoner i Oslo oppfordrer aksjonskomiteen til at det sendes protester til Stortinget, og innbyr representanter til å diskutere opplegget for demonstrasjonen. I skrivet heter det bl.a.: »Kvartersstreiken mot statsbudsjett-forslaget var en god ting. Men det er tydelig at vi må fortsette kampen.»

Vi er viss på at dette er en konklusjon som har brei støtte blant arbeidsfolk, og oppfordrer alle progressive i Oslo til å engasjere seg i arbeidet med demonstrasjonen.

»Aksjonskomiteen mot EEC og Dyrtid» ble dannet på et møte av fagorganiserte i Oslo 29. september. Møtet kom i stand etter et initiativ fra Oslo Sporveisbetjenings Forening og bedriftsklubben ved Norgas Fabrikker. Møtet vedtok et aksjonsgrunnlag for komiteen, der det heter:

De økonomiske og sosiale kår for alle grupper av arbeidsfolk – arbeidere, funksjonærer og tjenestemenn, gardbrukere og fiskere, småhandlere, trygdede, ungdom under utdanning og soldater – er i dag utsatt for en raskt økende forverring.

Moms betydde økte vansker for dem som må bruke hele lønna til nødvendige livsmidler, men enorme fordeler for storkapitalen og dens investeringer.

Rasjonaliseringa presser arbeiderne hardere og gir kapitaleierne større utbytte.

Strukturrasjonaliseringa tvinger småbrukere og fiskere fra gård og grunn, raserer småindustrien, skaper arbeidsløshet, og medfører en voldsom øking i sosiale problemer av alle slag i tettstedene. Men samtidig innebærer den økt statlig subsidiering av storkapitalen.

Dyrtida er begynt. De små lønnsøkningene undermineres konsekvent gjen-

nom stadig stigende priser og høyere avgifter. Statsbudsjettet er bare det foreløpig siste eksemplet på dette.

Forverringen av levevilkårene fører altså til en øking i kapitaloppbyggingen og monopoliseringa hos de ledende eiergrupper innen norsk næringsliv. Forverringa er ingen naturkatastrofe, men henger sammen med storkapitalens krav om å få Norge inn i EEC.

HVORFOR SKAL VI INN I EEC?

Gjennom norsk EEC-medlemskap vil storkapitalen bedre sin internasjonale konkurranseposisjon. Men for at storkapitalen skal stå sterkt nok rustet i denne konkurransen, må den på forhånd intensivere sin utbygging av hele det arbeidende folket, og styrke monopoliseringa til det ytterste.

HVILKE KONSEKVENSER HAR EEC

Et EEC-medlemskap vil få katastrofale følger for arbeidsfolks livsinteresser. De tiltak som allerede er gjort for å tilpasse norsk økonomi til EEC, gir en klar pekepinn om dette. Arbeidsfolks kår innen EEC gir også klar beskjed om hva vi kan vente såvel politisk som økonomisk:

- Økt monopolisering, sterkere direkte makt til kapitaleierne gjennom det overnasjonale Brussel-byråkratiet.
- Lavere realloønninger, skjerpning av dyrtida.

- Alvorlige innskrenkninger i fagorganisasjonenes handlefrihet, fare for innskrenkninger i de borgerlige rettighetene.

- Økt antall fremmedarbeidere for å holde lønningene nede, og for å sette arbeidsfolk med felles klasseinteresser opp mot hverandre.

- Fullstendig fjerning av næringsgrunnlaget for småbrukere og fiskere, sentralisering av bosettingsstrukturen, og slumutvikling i tettstedene.

- Økt arbeidsløshet, særlig for eldre arbeidere, og forsterket tvangsflytting av arbeidskraften.

Et eventuelt norsk EEC-medlemskap vil bety nedbryting av den nasjonale suvereniteten, en nedbryting som styrker både den norske og den internasjonale monopolkapitalens utbygging av folket.

Samlet vil dette innebære intensivering av de angrep monopolkapitalen i dag retter mot arbeidsfolks levevilkår, og en betydelig svekkelse av arbeidsfolks muligheter til å føre forsvarskamp for sine livsinteresser mot de samme framstøt.

VI KREVER:

På denne bakgrunn må vårt krav til styresmaktene bli at det straks blir satt en stopper for monopolkapitalens EEC-politikk i Norge.

Konkret betyr dette:

- Avbryt forhandlingene i Bryssel.

- Stopp alle angrep på fagorganisasjonenes handlefrihet, på de demokratiske rettigheter og den nasjonale suvereniteten.

- Slutt på dyrtidsutviklingen. Full prisstopp på dagligvarer og husleier.

- Momsen øyeblikkelig vekk fra dagligvarer, strøm og brensel.

- Ned med rentesatsene. Økt investeringsavgift og strengere beskatning av de store inntekter og formuer.

KOMITE AV FAGORGANISERTE

Møtet valgte en komite av fagorganiserte fra Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund, Jern og Metall, Kommuneforbundet, Norsk Tjenestemannslag og Norsk Grafisk Forbund. Komiteen vil bli utvidet ettersom flere klubber, foreninger osv. slutter opp.

Aksjonskomiteen forbereder løpesedler, plakater og annet materiell til arbeidet mot EEC og dyrtida. Den kan også være behjelpelig med å skaffe foredragsholdere til møter o.l.

Kontakt Aksjonskomiteen mot EEC og Dyrtid!

Postboks 3829, Ullevål Hageby, Oslo 8.

Postgiro 20 88 77.

SUF(m-l)'s formann, Pål Steigan.

dermed kapitalismen i det små, hos hver enkelt kamerat. På den måten blir »Ett deler seg i to» en viktig garanti for at Kina skal holde seg rødt. Dette var bare ett eksempel, vi så og hørte mange eksempler om anvendelsen av filosofien ikke bare i klassekampen, men også i kampen for produksjonen og kampen for vitenskapelige eksperimenter. Mao Tsetung har virkelig frigjort filosofien fra forelesningssalene og satt den i folkets tjeneste. Men de kinesiske arbeiderne og bondene forteller bedre om dette enn jeg, derfor håper jeg at flere av deres artikler etter hvert blir tilgjengelig på norsk.

- Hva kan kommunistene i Norge lære av Partiet i Kina?

- Vi kan lære mye av deres erfaringer, og det bør vi også gjøre. Men vi skal ikke kopiere Kina eller KKP. Vi er nødt til sjøl å finne ut hvordan vi kan bruke allmenne lærdommer i den revolusjonære kampen i Norge. Det aller viktigste vi kan lære er kanskje dette: Det kinesiske folket seirer ved at formann Mao og Partiet var i stand til å forbinde marxismen-leninismens allmenne sannhet med Kinas særegne forhold. Det norske folket vil seire hvis vi på alle områder og på en levende måte er i stand til å forene Mao Tsetungs tenknings allment riktige linje med de konkrete forholda her i landet. Dette arbeidet er bare så vidt begynt, men vi er på rett vei. Vi må holde fast ved den veien, det er vår plikt overfor folket.

Det er sjølsagt umulig å gi en fyldestgjørende sammenfatning av situasjonen i Folkerepublikken Kina og de viktigste erfaringene våre kamerater har gjort der borte på så liten plass. Vi vil derfor seinere komme tilbake med artikkelstoff bygd på både delegasjonens og ei annen gruppes erfaringer.

SUF(m-l) GJESTER KINAS KP

Intervju med kamerat Pål Steigan

Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti inviterte en delegasjon fra SUF(m-l) til feiringa av 21-årsjubileet for Folkerepublikken Kina 1. oktober i år. Delegasjonen var på fem mann og ble ledet av formannen i forbundet, kamerat Pål Steigan. Oppholdet varte i seksten dager, og delegasjonen besøkte Peking, Yenan og Shanghai.

Under besøket hadde delegasjonen samtaler med representanter fra sentralkomiteen i Partiet og ble mottatt av formann Mao 1. oktober.

- Hva vil du si var det viktigste ved besøket? Vi spør Pål Steigan.

- Det var sjølsagt en stor inspirasjon for Forbundet at vi ble mottatt av formann Mao og at han gratulerte oss

med arbeidet. Det er en inspirasjon til å jobbe enda hardere på den linja vi har fulgt til nå. Når det gjelder de politiske lærdommene, kan de kanskje sammenfattes i at vi fikk et visst grep om den pågående massebevegelsen for det levende studiet og anvendelsen av Mao Tsetungs filosofiske tenkning.

- Kan du forklare det litt nærmere?

- Vi traff arbeidere og bønder som konsentrerte seg om å gripe kjernen i filosofien for å bruke den i sin daglige kamp. »Filosofien er ikke noe mystisk», sa de. De viste oss med egne eksempler hvordan de hadde vært i stand til å drive fram store forandringer ved hjelp av at de hadde et grep om filosofien. Samme hvilket problem de sto overfor brukte de formann Maos grunnsette: »Ett deler seg i to», det vil si de så at enhver ting har to sider som både er forent og fører kamp. Det viktigste er å skjønne hva de to sidene består av og se hvilke særegenheter de har.

- Eksempel?

- Et viktig eksempel er den måten de ser på enhver kommunist. Han har også to sider. Han gjør mye for å tjene folket og ønsker å kjempe proletariats sak, men på den andre sida har han ennå rester av borgerlige ideer. Det vil si »han må se på seg sjøl både som en drivkraft og et mål for revolusjonen», som de kinesiske arbeiderne, bondene og soldatene sier. En slik måte å se tingene på gjør at en kan bekjempe revisjonismen og

Norsk m-l-hilsen til Kinas Kommunistiske Parti

I forbindelse med Folkerepublikken Kinas 21-årsdag den 1. oktober, sendte SUF(m-l), ML-gruppene og ML-front i NKP følgende hilsningstelegram til Kinas Kommunistiske Parti:

»I anledning 21-årsdagen for grunnleggelsen av Folkerepublikken Kina sender norske marxist-leninister de mest hjertelige hilsener til KKP. Vi har med glede mottatt kommunikeet fra den 9. sentralkomites 2. plenums sesjon som slår fast at proletariats diktatur er mer befestet enn noen gang, og at det er framgang på alle områder i bygginga av sosialismen. Vi støtter helt og fullt opp om det kinesiske folkets kamp mot USA-imperialismen, sosialimperialismen og alle andre reaksjonære.

Lenge leve Folkerepublikken Kina!

Lenge leve Kinas Kommunistiske Parti!

Lenge leve marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning!

Lenge leve formann Mao!

KLASSEKAMPEN

MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS

BOKS 6159 ETTERSTAD, OSLO 6. POSTGIROKONTO 20 66 99.

ABONNEMENTSPRISER: Kr. 12,-pr. år – halvår kr. 6,-.

Gruppeabonnement (min. 5 stk.) kr. 10,-pr. ab.

KLASSEKAMPEN utgis av ei gruppe marxist-leninister, og kommer ut en gang i måneden.

Redaktør og ansvarlig utgiver: Sigurd Allern.

Adresse: Fyrstikkalleen 19, Oslo 6 Trykt i offset hos A/S Duplotrykk.

FORBERED AKSJON!

Kamp mot dyrtida og EEC! Denne parolen lanserte marxist-leninistene som politisk grunnlag for høstens kamper. I dag ser vi tydeligere enn noen gang at denne linja er riktig og nødvendig.

For det første har utviklinga i de siste to månedene gjort det klarere for alle at dyrtida akkurat i dag er et uttrykk for hovedangrepet mot folks materielle livsinteresser. Prisstiginga har fortsatt med uforminsket kraft. Avgiftsøkninga vil skjerpe denne situasjonen ytterligere.

Dernest har stadig flere grupper begynt å organisere komiteer og forberede aksjonsenhet. Og de gjør det ved å bekjempe dyrtida og EEC samtidig. Etter at Norgas-arbeiderne og Sporveisbetjeninga i Oslo tok initiativet til Aksjonskomiteen, har det over store deler av landet blitt satt i verk liknende tiltak. For alle arbeidsfolk må støtten til denne forsvarskampen settes først av alt på dagsorden.

KAMPEN MOT STATSUDSJETTET – EN KAMP MOT EEC!

Regjeringas statsbudsjett var en provokasjon mot arbeidsfolk, mot alle som lever av vanlig lønn eller av lån. Men denne politikken representerer noe mer enn en kortsiktig forverring. For statsbudsjettet er – uansett Myrvolls vakre ord – et inflasjonsframstøt, et budsjett som skal rede grunnen for medlemskap i EEC. Konsekvensene vil på lengre sikt bli en systematisk forverring av arbeidsfolks kår. Derfor er det av aller største betydning at de fagorganiserte stiller seg i spissen for aksjoner som tar opp kampen mot hele angrepet: både avgiftsøkningene for folket, skattelettelsene for kapitalistene og det som er drivkraften bak alt sammen: søknaden om innlemmelse i EEC.

Sosialdemokratenes forsøk på å isolere spørsmålet om dyrtida til »den borgerlige regjeringas økonomiske politikk» må avvises. Som ivrige EEC-forkjempere vil ei DNA-regjering måtte utføre de samme tjenestene for monopolkapitalen som Bortens statsråder gjør det i dag.

For arbeiderne, den studerende ungdommen, ja for alle som rammes av dyrtidspolitikken, kan bare ei linje følges: Kamp mot statsbudsjettet, mot prisstiginga og mot EEC!

FRAM FOR HARDERE AKSJONER!

Kvartersstreiken i oktober var et uttrykk for hvor enhetlig de fagorganiserte avviser statsbudsjettet. Men 900-sekunderstreiken – som jernverksarbeiderne døpte den – var likevel altfor spinkel til virkelig å svi for de ansvarlige. Skal avgiftene og prisene stoppes må det skarpere lut til. Kompensasjonskrav må øyeblikkelig legges fram, regninga presenteres. Dette må bli fulgt opp av økonomiske og politiske streiker som ikke bare er symbolske. Protestmøter, opplysningskampanjer og demonstrasjoner bør forberedes og arrangeres.

Aspengren understreker støtt at »arbeidsgiverne» ikke må rammes unødig. Det er en borgers ord. Det er kapitalistene og deres allierte som har fått drevet gjennom momsens, det er de som nå skrur prisene i været for å heve profitten, det er de som vil tjene på regjeringas statsbudsjett. Streikeaksjoner på arbeidsplasser er nødvendigvis et av de beste og mest effektive kampmidler.

Arbeidsfolk bør snakke et språk som kapitalkreftene forstår – og frykter. Hardere reaksjoner er det eneste som kan endre politikken!

SLUTT OPP OM EN LANDSOMFATTENDE AKSJONSDAG!

Rundt om i landet forberedes det nå en rekke aksjoner. Stadig flere ønsker handling mot dyrtid og EEC. Aksjonskomiteens initiativ til en demonstrasjon mot Stortinget når statsbudsjettet behandles er her et viktig tiltak, det betyr en opptrapping av kampen.

Men også etter en slik massemobilisering står vi overfor følgende oppgave: å samle de forskjellige aksjonskomiteene og gruppene som har tatt opp EEC- og dyrtidsarbeidet til et enhetlig, landsomfattende framstøt.

Når aksjonskomiteen i tillegg til Stortingsdemonstrasjonen foreslår en samlende aksjonsdag den 2. desember, er det derfor et tiltak som har Klassekampens og alle marxist-leninisters fulle støtte. Vi oppfordrer alle våre lesere til så raskt som mulig å følge opp dette forslaget. Spre parolen om en aksjonsdag mot dyrtid og EEC til alle deler av folket! La den bli et middel til å samle arbeidere, bygdefolk, studenter og elever i en felles kamp. Kontakt andre EEC-motstandere, bl.a. vanlige medlemmer i »Folkebevegelsen», med sikte på et samlet aksjonsframstøt. Klarer vi nå i høst å skape en slik enhet i folkets rekker, vil arbeidet mot EEC ha langt større muligheter til å lykkes. Vi vil da stå langt bedre rustet i den motstanden som i det kommende året må utbygges og konsolideres. Skap aksjonsenhet i hele folkets rekker! Begynn arbeidet for en aksjonsdag mot EEC og dyrtid den 2. desember!

Utvidet klassesamarbeid i EEC

Lo-ledelsens oppgave er å representere arbeidernes interesser overfor staten og monopolkapitalen. Fakta viser imidlertid at LO-ledelsen gjennom samarbeidet med staten i virkeligheten har blitt et korporativt redskap for stat og kapital mot arbeiderklassen.

(Se artikkelen »LO-ledelsen – en del av staten» i Klassekampen nr. 3/70.) I 1962 ble for eksempel hele LO-apparatet tatt i bruk for å føre ut statens løgnpropaganda om EEC.

I si bok om imperialismen påpeker Lenin at monopolkapitalens høye profitter skaper den økonomiske mulighet for å bestikke de øverste lag av arbeiderklassen: »Det at kapitalistene ... oppnår stor monopolprofitt, gir dem økonomisk mulighet til å bestikke visse lag av arbeiderne, ja forbigående til og med et betydelig mindretall av dem og dermed dra dem over på borgerskapets ... side mot alle de andre.» LO-ledelsen tilhører dette bestukne lag av arbeiderne. Vi ser

at korporatiseringa – det statsorganiserte klassesamarbeid – er uløselig knytta sammen med monopolkapitalismen.

I dag støtter LO-ledelsen lojalt opp om statens og monopolkapitalens bestrebelser for å få Norge med i det europeiske monopolfellesskapet EEC. Dette vil øke korporatiseringa i Norge, og vi vil få en korporatisering over landegrensene som ytterligere vil forverre folkets kår. EEC-organene i Brussel gir til stadighet uttrykk for at det etablerte klassesamarbeidet mellom arbeidstakerorganisasjonenes ledere og Kommisjonen og kapitalinteressene må intensiveres.

I EEC vil LO-ledelsen komme med i

det korporative organet »Den økonomiske og sosiale komite» (kfr. Roma-traktatens art. 193–198). Her knyttes det sterke bånd mellom monopolkapitalens organisasjoner og arbeidernes »tillitsmenn».

I Roma-traktatens art. 118 heter det at Kommisjonen har til oppgave å skape samarbeid over landegrensene om arbeidsrettslovgivning og arbeidsvilkår, organisasjonsrett og kollektive forhandlinger mellom arbeidsgivere og arbeidstakere. Samarbeid om arbeidsrettslovgivning vil sjølsagt skje på monopolkapitalens premisser, og arbeidet med å skape internasjonale tariffavtaler for hele EEC-området er i gang. Slike kollektive avtaler vil dekke arbeidsforhold, lønn og arbeidstid. Hvis Norge

går inn i EEC, vil slike avtaler kunne få alvorlige konsekvenser for norske arbeidere. Avtalene vil bygge på arbeidstid og lønn i EEC. Men lønnsnivået i EEC er 15 prosent under det norske, og den faktiske arbeidstida pr. uke er 6–7 timer lengre.

LO's nestformann Odd Højdaal har allerede gitt uttrykk for at han slutter opp om slike avtaler, og han går inn for EEC fordi det vil tjene »norsk næringsliv totalt». Kampen mot EEC og korporatiseringa må derfor knyttes sammen med kampen mot opportunismen og LO-ledelsens klassesamarbeidspolitik.

Korporatiseringa i EEC utgjør en ytterst alvorlig trusel mot det arbeidende folket. Det skyldes at flere EEC-land har sterke fascistiske tradisjoner. I en situa-

sjon hvor arbeidsfolk reiser seg mot klassesamarbeidet, vil derfor korporatismen lett kunne slå over i sitt voldelige uttrykk; fascistiske angrep mot folket. Dette skjedde i mai 1968 i Frankrike da den franske staten tok i bruk det fascistiske voldsapparatet for å knuse arbeidernes og studentenes kamp mot den franske monopolkapitalen. Hvis Norge blir med i EEC, vil slike fascistiske metoder kunne forplante seg til Norge. Kampen mot EEC er derfor i et videre perspektiv også en anti-fascistisk kamp.

Kampen mot medlemskap i EEC kan vinnes. Men for å sikre seg sine kjempeprofitter må monopolkapitalen monopolisere ytterligere. Dette er nødvendig under kapitalismen. Derfor vil nye »EEC»-framstøt komme i form av andre markedsframstøt – som Nordøk – og gjennom intensiverte strukturreformtiltak i Norge. På lengre sikt kan bare sosialismen trygge folkets livsinteresser.

EEC OG DET NASJONALE SPØRSMÅL

En leser har i et brev til redaksjonen pekt på at en artikkel i forrige nummer – »Hva betyr nasjonal suverenitet for arbeiderklassen?» inneholdt enkelte feil og uklarheter. Redaksjonen er enig i denne vurderinga, og vil særlig peke på følgende momenter:

Det heter i artikkelen at »EEC betyr ikke noen nasjonal undertrykkelse av Norge og nordmennene». Det korrekte er at EEC ikke vil føre til en total nasjonal undertrykkelse, som f. eks. den tyske imperialismens okkupasjon gjorde det i 1940. Undertrykkelsen vil være begrenset, men EEC representerer en klar forverring sett i forhold til dagens situasjon. Som Klassekampen slo fast i lederartikkelen i forrige nummer vil derfor »en underordnet, men betydningsfull del» av arbeidet mot EEC bli »kampen mot redusert nasjonal sjølrådighet».

Mao Tsetung har i *Om motsigelsen* pekt på at når imperialistene innleder en aggressjonskrig mot et halvkolonialt land »kan alle de ulike klassene i det, med unntak av noen forrædere, midlertidig forenes i en nasjonal krig mot imperialismen». (s. 19). Motsigelsene mellom klassene i landet inntar da midlertidig en underordnet stilling. Dette var etter vår mening tilfelle i det kapitalistiske Norge under okkupasjonen. Da hadde en parole som »nordmenn skal råde i Norge» et innhold som også arbeiderklassen var tjent med å støtte. En enhetsfront med det nasjonale borgerskap var mulig. Men når Ragnar Kalheim & Co. i dag vil basere kampen mot EEC på et slikt

grunnlag må det bestemt avvises. For EEC er et angrep på det arbeidende folket fra både utenlandske og norske monopol- og storkapitalister. Det tar sikte på å påskynde monopoliseringa av kapitalen, øke utbyttinga av arbeiderklassen og sikre profitten gjennom dyrtid for hele folket. I en slik situasjon må kampen mot EEC i all hovedsak bli en anti-kapitalistisk og anti-imperialistisk kamp, et forsvar for folkets livsinteresser.

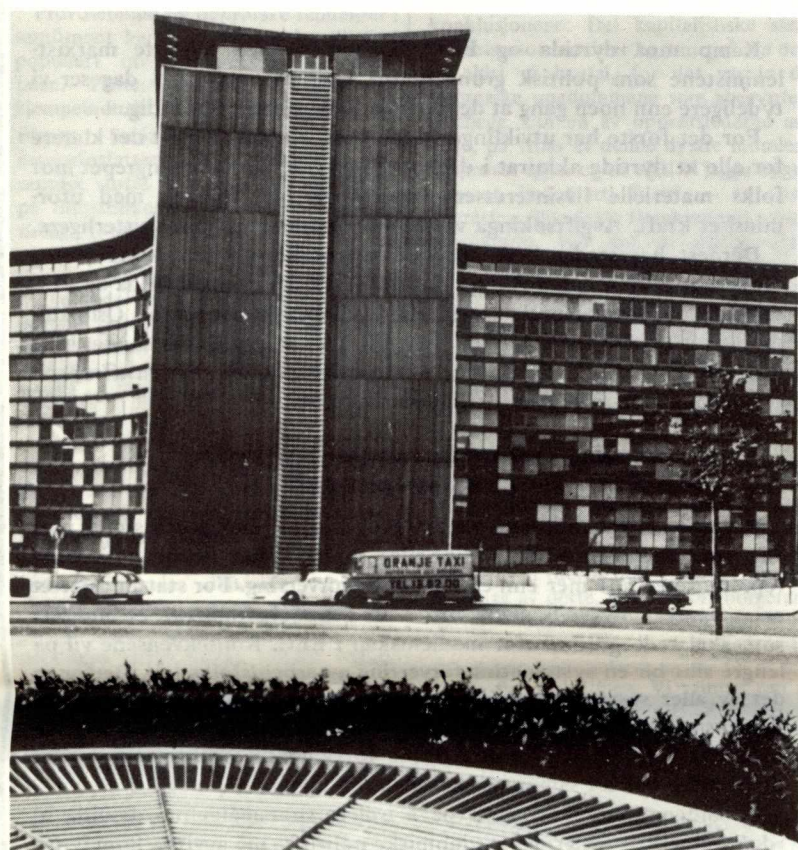
Hovedmotsigelsen går da nødvendigvis mellom monopolkapitalen og det arbeidende folket. At en del av borgerskapet ønsker andre monopolistiske markeds-løsninger som f. eks. NORDØK endrer ikke dette.

Mao Tsetung har på en utmerket måte oppsummert hvordan noe tilsvarende skjedde i Kina: »Når imperialismen ikke utøver sin undertrykkelse i form av krig, men ved mildere metoder – med politiske, økonomiske og kulturelle midler – kapitulere de herskende klassene i et halvkolonialt land for imperialismen, og de to inngår et forbund, for sammen å undertrykke de breie massene av folket.» (Om motsigelsen, s. 19).

Artikkelen i forrige nummer av Klassekampen var også uklar på noen punkter. Bl. a. het det at forsvaret av nasjonale

institusjoner som Storting, Grunnlov har ikke »i seg sjøl» noen plass i kampen mot norsk EEC-medlemskap. Det er riktig at revolusjonære kommunister ikke forsvare parlamentarismen og Stortinget i seg sjøl. Men et medlemskap i EEC vil utrydde enda flere av de borgerligdemokratiske rettighetene som denne formen for borgerskapets klasseskildetross alt sikrer arbeiderklassen. Det viktige er at denne kampen er klart underordnet og blir bestemt av monopolkapitalens angrep på folket livsinteresser. F. eks. gjelder innskrenkingen av Stortingets rett til å fatte økonomiske vedtak spesielt slike saker som vil lette monopoliseringa og øke utbyttinga. Når EEC-lover blir overordnet norske lover får de spesielt store konsekvenser nettopp i disse spørsmålene.

Til slutt: Artikkelen besvarte ikke skikkelig det spørsmålet som ble stilt i tittelen: Hva betyr nasjonal suverenitet for arbeiderklassen? Svaret er at fordi Norge og resten av Vest-Europa er kapitalistiske land, er alternativet til fortsatt norsk suverenitet, medlemskap i imperialistiske allianser. EEC er en slik allianse. Slike imperialistiske allianser ledes av de sterkeste imperialiststatene og deres herskende klasser. Utbyttinga og undertrykkinga av folket er ofte hardest i disse landa, fordi monopolkapitalen relativt står sterkt overfor folket. Derfor vil nasjonal suverenitet gi arbeiderklassen i Norge bedre kampvilkår enn i EEC og liknende monopolistiske markedsallianser.

EEC-palasset i Brussel

BREV & KRITIKK

Allment er det tekniske personalet ved landets teatre ei lavtlønnsguppe. Ved siste lønnsoppgjør, hvor for øvrig riksmeklingsmannens forslag for vår gruppe ble nedstemt, fikk vi et timetillegg på kr. 1,50 slik at timelønna nå utgjør kr. 10,15. Dette er alt for knapt for familieforsørgere, som må kompensere med overtidarbeid. Vi har dermed ei reell arbeidsuke på mellom 55 og 60 timer.

AUF I MØRE OG ROMSDAL:

ML'erne har framgang

Marxist-leninistenes arbeid i Møre og Romsdal er i sterk framgang. De første ML-studiene i Kristiansund Arbeiderungdomslag (lag av DNA) er avslutta og nye studier er påbegynt. Samtidig er det begynt studier i tre av distriktets øvrige AUF-lag. Man ventet at flere lag vil slutte seg til i tida som kommer.

I den siste tida har Tingvoll skolelag av AUF og Kristiansund AUL hatt årsmøter som begge ble seire for ML-linja innen AUF i Møre og Romsdal. Tingvoll skolelag av AUF vedtok på sitt årsmøte ny politisk plattform, bygd på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, og det ble tatt initiativ til oppretting av FNL-gruppe i Tingvoll kommune og utnevnt kommisjonær for Klassekampen.

Kristiansund AUL fulgte opp ved å vedta utgivelse av eget ML-organ. Det første nummeret er allerede kommet. Begge laga gikk til det skritt å kreve innkalling av ekstraordinært årsmøte i AUF i Møre og Romsdal (og i den forbindelse ga også Nordlandet AUL sin tilslutning). Flere lag ventes å slutte opp med det første.

Innen Kommunistisk Ungdom (NKP's ungdomsorganisasjon) i distriktet er det også skjedd gledelige ting. Fylkets sterkeste lag – Kristiansund KU – har enstemmig vedtatt å starte med ML-studier med det aller første.

24. og 25. oktober vil det for AUF'

erne i Møre og Romsdal bli avholdt kurs i Molde med en innleder fra reformistledelsen i AUF og en fra ML-fraksjonen i fylket. Det vil bli debatt om AUF i Møre og Romsdals framtidige plattform. Dette kurset etterfølges av årsmøte i distriktorganisasjonen hvor ML-fraksjonen vil legge fram sitt forslag til ny politisk plattform basert på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, foruten forslag om ML-studier, forslag om avvisning av USA- og Sovjetimperialismens all-europeiske sikkerhetsavtale, forslag om avvisning av Nordøk-planene og forslag om framtidig marxist-leninistisk ledelse i organisasjonen.

I neste rekke kommer framstøta overfor landsmøtet i AUF, som skal avholdes i februar 1971.

For ytterligere å beskrive den sterke framgangen i ML-arbeidet på disse kantene vil vi til slutt nevne at Kristiansund AUL's forholdsvis uorganiserte salg av Klassekampen har kommet opp i 130 solgte eksemplarer.

Korrespondent.

Fordoblet arbeidspress

På Den Norske Opera, som er landets største scene, har vi spesielt dårlige arbeidsforhold. De fast ansatte blant det tekniske personalet utgjør ca. 100, med ekstrahjelp blir det ca. 150. I de to siste åra har repertoaret økt betraktelig, det spilles i dag dobbelt så mange forestillinger som for to år siden. Dessuten blir det også satt i gang formiddagsforestillinger denne sesongen. Og oppsettingene blir stadig større og medfører tyngre arbeid.

Mens borgerskapet slik kan fråste mer i sin »finkultur», får vi økt arbeidspress. I løpet av disse åra er det ikke skjedd noen tekniske forbedringer på scenen, og plassmangelen er blitt verre. Det er heller ikke blitt ansatt flere folk. Dette betyr helt enkelt at arbeidspresset for opera-

arbeiderne er to-tre-dobla i de siste åra.

For å hindre at arbeiderne organiserer en effektiv motstand mot dette, tyr ledelsen desperat til harde undertrykkingsiltak. Ca. 1/3 av arbeidsstokken blir skifta ut hvert år, og mange blir oppsagt når de viser seg »aktive» eller på annen måte gir til kjenne misnøye med arbeidsforholda.

Sikkerhetsforholda er elendige, og det skjer stadig ulykker, uten at noe blir gjort. Arbeidstilsynet mener f. eks. at vi er »kravstore», etter å ha inspisert arbeidsplassen akkurat mens vi har satt opp små og enkle dekorasjoner. Særlig skjer det mange ulykker ved hurtigskift av scenene og under oppsetting og riving av dekorasjonene. Ofte er det mørkt og trangt, og skiftene må skje fort. Særlig er hodeskader vanlige, men ledelsen på Operaen og Arbeidstilsynet har sammen funnet ut at hodehjelmer har vi ikke krav på. Det ville nemlig »skremme» vekk utenlandske »divaer» fra å opptre på scenen.

Ei rekke andre forhold har vi tatt opp, men de blir alltid neglisjert av ledelsen. Under henvisning til pengemangel nekter de å kjøpe inn enkelt sikkerhetsutstyr, f. eks. arbeidsseler, netting m. m., mens uante summer blir kasta bort på råflotte dekorasjoner og oppsettinger.

I løpet av det siste året er kampenheten blant arbeiderne blitt styrka. Vi har hatt en del sit-down-aksjoner p. g. a. uregelmessig lønnsutbetaling og et par gå-sakte-aksjoner. Norgas-arbeidernes militante kamp betydde mye for oss, og i protest mot politi-overgrepet mot streikvaktene der kom det til en spontan protest-aksjon foran Møllergata 19 samme dagen.

Like før premieren på operaen »Mahagonny» nylig forsøkte ledelsen å snyte oss for statist-penger, noe vi har krav på hvis vi foretar skift for åpen scene. Militant trusel om arbeidsnedleggelse like foran generalprøven førte til at vi fikk en del penger.

Opera-arbeider.

Dårlige vernetiltak på havna

Fra Oslo havn

Klassekampen har mottatt følgende leserinnlegg fra en ekstra-arbeider på Havna i Oslo:

Lønns- og arbeidsforholda til de mange ekstra-arbeiderne er dårlige, noe som skaper forbitrelse. En liten del av båtene (kystutene) er lønna etter timelønn på kr. 10,80, men de fleste båtene lønnes etter akkord. Akkordsatsene synes i hovedsak å gå etter prinsippet å betale etter antall kg gods ilandført pr. time. I praksis har dette ført til at de mest slitsomme båtene (kaffesekker f. eks.) er dårligst betalt (i overkant av kr. 10,-), mens de moderniserte båtene hvor lasta går fort i land uten mye slit for arbeiderne, betales best. De beste båtene kan gi en timelønn på opptil 15–20 kr., men dette er unntaka, og i gjennomsnitt ligger trolig lønna for ekstra-arbeiderne på 11,50 pr. time. Dette er dårlig, både fordi brygga er en slitsom arbeidsplass, og fordi den er en av de farligste i Oslo.

Hengende last er farlig, og beskyttelseshjelmer for arbeiderne finnes ikke.

Rederne kjøper ikke det sikreste og beste tekniske utstyr til å få lasta i land med, (sikringsnett er det lite av,) fordi rederne som kapitalistene ellers ikke vil senke profitten på grunn av »unødvendige» investeringer. Andre saker er at arbeids-hansker ikke utleveres, at varmt tøy ikke alltid skaffes til arbeid i fryserom om sommeren, at munneskyttere ikke utleveres til arbeid i luft som er støvete og farlig p. g. a. sement og annet. Oslo Havn har en høy ulykkesfrekvens på grunn av de manglende vernetiltaka, og dette gjelder både for de faste og ekstra-arbeiderne.

Blant ekstra-arbeiderne er det stemning for å gjøre noe. Det som bør gjøres er å danne fagforening som kan kjempe for ekstra-arbeidernes krav og interesser sammen med de faste arbeiderne mot den felles fienden – rederkapitalen. Dette er en vanskelig oppgave, men den er nødvendig.

V. E.

Hensynsløs rasjonalisering!

Da sporveistreiken startet 19. oktober utga Klassekampen en løpeseddel som forklarte bakgrunnen for streiken og oppfordret trafikantene til å støtte betjeningas kamp. Løpeseddelen ble trykt i 25 000 eksemplarer. Vi gjengir her innholdet:

Fra mandag 19. oktober er sporveisbetjeninga i full streik. Trikk, buss og T-bane stopper på ubestemt tid. Trafikantene har krav på en forklaring.

Betjeninga på Sporveien er sindige, vanlige arbeidsfolk. De går ikke til så stor aksjon uten å ha svært gode grunner. De har stadig fått verre arbeidsforhold. Særlig er de misnøyd med de såkalte »delte skift». Dette betyr at arbeidstida deles i to med en opptil 6 timer lang pause midt på dagen. Pausen er som regel for kort til at en kan gjøre annet enn å vente. For denne ventetida får betjeninga en latterlig lav betaling – mellom 10 og 20 kroner. Det hjelper ikke at ventetida er like slitsom og kjedelig som den egentlige arbeidstida.

For sporveisleidelsen lønner det seg å kjøre i rushtidene, når vognene kan pakkes stappfulle. Men utover formiddagen og om kvelden tjener de mer på å dra inn vogn enn å la dem gå ofte og halvtomme.

Dette går ut over både betjening og passasjerer. Betjeninga må ta pause – nesten uten betaling – når det er lite trafikk. Og passasjerene får lengre ventetid og dårligere plass på trikk og buss.

BETJENINGA KREVER FULL KOMPENSASJON

I flere år har betjeninga krevd kompensasjon for all rasjonalisering som har forverra deres arbeidsforhold. Bedriften har hele tida avvist dette. Verre enn det – de har bare lagt fram »tilbud» i form av nye rasjonaliseringsforslag! Ledelsen har provosert sine ansatte. Derfor må bedriften bære hovedansvaret for det som nå skjer.

Betjeninga vil helst avskaffe ordninga med delte skift helt. Men siden det er vanskelig, krever de redusert arbeidstid som kompensasjon. Bare dette minstekravet kan gi en viss bedring i de umulige arbeidsforholda deres.

BEDRIFTEN VIL NEDLEGGE TRIKKEN

Kravet om kortere arbeidstid betyr at Sporveien må ansette flere folk. Dette har de hittil nektet blankt. For det første får de ikke nye folk med de luselønnene de tilbyr. Indirekte er sporveistreiken

derfor også en kamp for høyere lønn.

For det andre planlegger de å nedlegge hele trikken. Den skal erstattes med busser for »å øke trafikkhastigheten i sentrum». Det høres kanskje lurt ut i første omgang. Men i praksis betyr det større kjørehastighet og flere biler. Det gir videre mindre parkeringsplass, mer eksos og forurensing og flere trafikkulykker. Trikk er også mer komfortabel enn buss. Derfor er ingen vanlige trafikanter interessert i at trikken »rasjonaliseres bort».

Streiken vil sjølsagt skape visse ulemper for trafikantene. Men på lang sikt har de felles interesser med betjeninga. Vi er ikke tjent med at trikken forsvinner. Og en godt betalt og uthvilt betjening betyr større trafikk-sikkerhet og behageligere reise.

Noen tror de får det igjen på skatten hvis Sporveien skal betale høyere lønner. Det er feil. Oslo er en rik kommune, som bruker store summer på mindre viktige ting enn kollektiv transport. Ved å spare på luksus-utgiftene, kan kommunen betale sporveisbetjeninga skikkelig, uten å legge på skatten – eller billettprisen, slik de alt nå planlegger.

STØTT SPORVEISBETJENINGAS STREIKEKAMP

Sporveisbetjeninga er vanlige arbeidsfolk. Bedriften har provosert dem i lang tid med elendige arbeidsforhold og lav lønn. Derfor har de gått til streik. Klassebevisste arbeidere overalt veit at det kreves kamp for at arbeiderne skal oppnå bedringer under kapitalismen. De veit også at kamp på én arbeidsplass styrker stillinga på alle andre plasser. Ikke minst derfor må sporveisbetjeninga få full støtte i kampen.

Send støtteerklæringer til: Streikekomiteen for sporveisbetjeninga, Storgt. 39, Oslo 1.

Fra streikemøtet i Samfunnssalen. –Ektefellene var også med.

SPORVEISBETJENINGAS KAMP...

FORTS. FRA FORSIDA

bladet, VG og Dagbladet laget i reportasje etter reportasje et skremmebilde av hvor store vansker streiken skaffet folk flest. Men Sporveisbetjeningas appell om enhet hadde langt større slagkraft. Arbeidsfolk viste, tross kommunikasjonsproblemer, classesolidaritet og solidariserende seg med betjeningas krav.

Streiken har på ny avslørt LO-ledelsen. Også under Sporveistreiken løp LO-sekretariatet og Forbunds-pampene rundt som agenter for arbeidsgiveren. Hatske utfall mot de »ekstremistiske» streikende var Aspengrens, Højdhall & CO's »hjelp». Selv om enkelte elementer i Sporveisforeninga falt for disse angrepene, førte de som helhet til at medlemmene ble sveiset mer sammen. Ved å avvise LO-ledelsens »krav» om at en skulle luske tilbake til arbeidet uten resultater, har Sporveisbetjeninga gitt et nytt eksempel på at det er nødvendig å nyttig å bekjempe fagbevegelsens borgerlige toppskikt.

Streiken har vist betydningen av varierte kampperformer. Ved å arrangere en demonstrasjon mot Sporveisadministrasjonen på lønnsdagen

23. oktober tok betjeninga i bruk et kampmiddel som altfor sjelden blir brukt i den faglige kampen. I forbindelse med dette ble også andre deler av folket, bl. a. studentene, oppfordret til å delta. Ved å ta initiativet til en demonstrasjon mot Arbeidsretten viste streikekomiteen nok engang at betjeninga vil ta i bruk de kampmidler som er nødvendige for å vinne seier.

Marxist-leninistene går i spissen for støttearbeidet. Borgerpressen har sin vane tro forsøkt å framstille streiken som et »SUF-kupp». De blir heller ikke denne gangen trodd. Alle vet at bakgrunnen for streiken er dårlige arbeidsforhold og en provoserende Sporveisleidelse. Og stadig fler skjønner også hva som i virkeligheten er marxist-leninistenes innstilling: Å gi konsekvent støtte til den kampen som arbeidsfolk fører. Dette skjer gjennom organiseringa av det økonomiske solidaritetsarbeidet, og gjennom å peke på de faglige og politiske erfaringene fra arbeiderklassens langvarige kamp som kan komme til nytte.

Marxist-leninistenes oppgave er å tjene folket. Derfor har vi – i motsetning til sosialdemokrater og borgere – gått i spissen for støtten til Sporveisbetjentenes kamp.

FRA ARBEIDSPLASSEN...

Glomfjord Salpeterfabrikk

Glomfjord

Det trekker opp til konflikt ved Norsk Hydros bedrift i Glomfjord, Glomfjord Salpeterfabrikker. Produksjonen pr. arbeider ved denne bedriften er den høyeste i Hydro, men avlønninga er likevel dårligere enn de fleste andre steder i konsernet. Dette vil ikke Glomfjord-arbeiderne lenger finne seg i.

I møte med bedriften er det satt fram krav om bonus, som vil øke årsinntektene med omlag 4000 kroner. Arbeiderne ga sin forhandlingsdelegasjon bundet mandat – det var ikke rom for å fire på noe. Men bedriften avviste det rettfærdige kravet, og Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund har bedt om tvisteforhandlinger.

Dette blir nok ikke det siste vi hører fra Glomfjord i høst. Kampstemningen er absolutt til stede, og gnisten som tente var da bedriften antydte at husleiene vil bli hevet med 100–150 prosent for de mange som bor i selskapsboliger. Alternativet skulle være å kjøpe boligen. Slik prøver bedriften å presse folk til å investere, for sjøl å frigjøre kapital til andre formål.

Føydalt i Kirkenes

En arbeider i Kirkenes fikk nylig en overraskelse da han fikk sin kontrakt med bedriften til undertegning. I denne kontrakten – som mest likner på et humannsbrev – heter det bl. a.: »Firmaet ønsker ikke at herr X skal benytte sin fritid til annet inntektsbringende formål, ei heller at han utfører byttearbeid og liknende former for lønnet arbeid på fritiden, som beskjeftiger hans tanker og nedsetter eller belaster hans fysiske og mentale evner. Dersom han har energi til beskjeftigelse utover sin familie og forskjellige helsemessige interesser, må den benyttes til stadig å utvide hans kunnskaper i yrket.»

Og ennå er det folk som sier at det ikke finnes undertrykking i Norge.

LO-ledelsen ansvarlig

Arbeiderne ved Foss Jernstøperi i Oslo lar seg ikke lure av DNA-ledelsens taktikker i spørsmålet om dyrtida. I en uttalelse fra bedriftsklubben 7. oktober sier arbeiderne bl. a.:

»Vi krever handling fra LO-ledelsen og ikke noe som kan oppfattes som valgpropaganda.

Vi har konstatert at det lønnsstillegg vi fikk ved tariffrevisjonen i 1970 for lengst er spist opp av prisstigningen.

Vi krever at LO-ledelsen, som har hovedansvaret for det av dem anbefalte tariff-forslag, straks setter seg i forbindelse med NAF for å rette opp de tap vi fagorganiserte har lidd ved den inflasjonsaktige prisstigning.»

Sit down på Herøya

16. oktober gikk arbeidere på kaia på Hydros fabrikk på Herøya til sit down-aksjon. To skift, hvert på 40–50 mann aksjonerte fordi ledelsen nektet at spisepausen fortsatt skulle inngå i arbeidstida ved overgangen til 40-timers uke. Nok et tegn: Det ulmer på Herøya.

A/S Sydvaranger: 33,6 timer i uka!

Rundskiftarbeiderne ved A/S Sydvaranger krever 33,6 timers uke, og bedriftens tilbud om 40 timer er forkastet. Skiftarbeiderne vil ikke under noen omstendigheter godta et forhandlingsresultat med lengre arbeidstid enn 33,6 timer pr. uke og vil om nødvendig gå til aksjon for å få gjennomført kravet, heter det i vedtaket fra fagforeninga Nordens Klippe.

Streik på Larsnes

16 arbeidere gikk til streik på Breivik Kalkverk A/S og Sauda Kalkverk A/S på Larsnes i Møre og Romsdal. Arbeiderne krevde kr. 1,50 i stedet for de 71 ørene oppgjøret i vår ga. Lønna før tariffoppgjøret var lav ved begge verkene: Kr. 10,60 ved Sauda og kr. 10,26 ved Breivik. Ellers er arbeidstilhøva under all kritikk. Arbeidet er skittent, og det er ikke noe sted å vaske seg. Hvilehuset og matbua har ikke vært vasket det siste året. Dynamittpapir brukes som klosett-papir. Traktoren som brukes er uten bremser. Ved Sauda er forholda noe bedre, men også her er flere påbudte vernetiltak ikke utført. Sjøl Arbeidstilsynet har pålagt ledelsen å bedre forholda.

Norsk Arbeidsmannsforbund har erklært streiken »ulovlig». Bedriftsledelsen nekter å imøtekomme krava, og har sagt opp de streikende.

RANA: BARE KAMP NYTTER!

Jernverksarbeiderne i Mo i Rana må forberede seg på harde kamper i tida framover. Arbeiderne har stemt mot bedriftsledelsens planer om å fornye dispensasjonen til 4-skifts skiftordning ved Jernverket. Arbeiderne kan formelt ikke hindre en slik dispensasjon, men bedriftsledelsen ga på forhånd uttrykk for at den ikke ville søke om kompensasjon om dette ikke ble godtatt av arbeiderne.

Derfor planlegger Jernverksledelsen å gå tilbake til den gamle 3-skifts-ordningen. Dette innebærer at 200 mann mister jobben fordi et skift bortfaller samt at Jernverkets overskudd og produksjon blir redusert.

Det er bare en avdeling ved Jernverket der driften på grunn av produksjonsprosessens karakter nødvendigvis må skje helkontinuerlig: Råjernverket. Men i de seinere åra er det innført 4-skifts-ordning også ved avdelinger der det ikke er nødvendig med ei slik skiftordning. Dette gjelder Blokk- og grovvalseverket, finvalseverket og stålverket. Den fire-skiftsordningen som drives her er ikke helkontinuerlig – dvs. det er arbeid i helgene, men ikke i de store høytidene.

Tidligere gikk en 3-skift på disse avdelingene. Fra 1964 begynte Jernverksledelsen å gå inn for 4-skift, og denne ordningen ble innført på sted etter sted.

På Råjernverket trenger en ikke ha dispensasjon for å kjøre med 4-skift. For de andre avdelingene er det nødvendig med dispensasjon fra Arbeiderverneloven. Slik dispensasjon er blitt gitt mot arbeidernes vilje. Hver gang dispensasjon er innført eller fornyet, har arbeiderne stemt imot.

Før nyttår i år stemte arbeiderne på valseverkene og stålverket nok en gang imot fortsatt 4-skiftsordning. Denne gangen hadde bedriftsledelsen lovt ikke å søke dersom arbeiderne gikk imot. Motstanden var hardere blant arbeiderne enn noensinne. Det hadde vist seg – i den tida ordningen hadde stått ved makt – at 4-skift gikk ekstra hardt ut over helsen.

Som et alternativ til 4-skift satte bedriftsklubben fram forslag om en 5-skiftsordning med 33,6 timers arbeidsuke. En kunne da få vekk de verste skiftene og samtidig unngå å redusere arbeidsstokken. Men bedriftsledelsen avslø.

Så kom bedriftsledelsen med sitt eget fem-skift-forslag. Men dette innebar såvel lengre arbeidsuke som dårligere ferieordning, og ble ikke godtatt av arbeiderne.

Da dispensasjonen ble nedstemt før nyttår, gikk arbeiderne med på å beholde ordningen 6 måneder til for å få tid til

forhandlinger med ledelsen. Denne fristen løp ut i juli, etter at ledelsen hadde trent forhandlingene. Fristen ble forlenget til fortsatte forhandlinger, og vil

Fra stålverket, Mo i Rana

nå løpe ut i slutten av november. Bedriften ville så ha dispensasjon ut tariffperioden, men dette ble forkastet av arbeiderne.

Bedriften sa at den ville gå over til 3-skift, og at folk ville bli oppsagt. Truselen om oppsigelser ble brukt som press, men forslaget ble likevel stemt ned. Sjøl de som kunne regne seg til at de sannsynligvis ville bli oppsagt, sto solidarisk.

Og dette enda Jernverksledelsen gjorde alt den kunne for å splitte arbeiderne ved verket. Ledelsen gir ut en trykksak med informasjon om driften. I dette bladet har det tidligere stått »ettertrykk forbudt». I det nummeret der ledelsen kunngjorde oppsigelsene, var dette fjernet, og avisa ble sendt dagspressa før den kom ut på Jernverket.

Den 3-skiftsordningen bedriften vil gå tilbake til, er ennå ikke utformet. Det er imidlertid grunn til å frykte at den vil innebære mye overtid. Bedriftsledelsen vil trolig prøve å gjøre ordningen verst mulig for å få folk til å »angre» at de gikk fra 4-skift.

Klubbens 5-skifts-forslag ville budsjettmessig bety atskillig gunstigere drift for bedriften enn 3-skift. Likevel godtok ikke ledelsen forslaget. Grunnen er trolig press fra NAF som frykter at krav om

5-skift skal vinne styrke på andre bedrifter dersom det går gjennom på Jernverket.

Dette viser egentlig at det eneste som duger for arbeiderne ved Jernverket er å forberede seg på hard og langvarig kamp. Den linja klubbstyret hittil har stått på fører ikke fram: Det nytter ikke å »overbevise» eller »lure» bedriftsledelsen til nye ordninger gjennom alle slags planer, kalkyler eller forslag.

NAF/LO-ledelsen RASKERE RASJONALISERING

Arbeidsfolk har i mange år tatt avstand fra og gått til kamp mot tids- og arbeidsstudier og derpå følgende rasjonalisering. Men på dette felt har LO-ledelsen i stedet for å støtte arbeiderne, som vanlig stilt seg på monopolkapitalens side.

I februar 1964 utarbeidet Statens teknologiske institutt (STI) en plan for utviding av virksomheten. LO-ledelsens kommentar til planen er summert opp i St.prp. nr. 147 for 1966–67 om STI, s. 7: »Landsorganisasjonen i Norge og Norsk Arbeidsgiverforening hevdet at instituttets rasjonaliseringsavdeling måtte utbygges raskere, da dette var av aller største betydning for næringslivets muligheter for å benytte seg av arbeidsstudier for rasjonalisering og lønnsfastsettelse, idet instituttet utdannet ikke bare meget av det personell bedriftene skulle bruke til arbeidsstudier, men også samtlige av arbeidernes arbeidsstudietiltsmenn.» Arbeidsfolk vil merke seg dette!

BEREDSKAPSLOVEN ER RETTET MOT ARE

»Militærtaktisk formasjon for splitting av ulovlige demonstrasjoner.» Offentliggjort i »Kontakt med bæren».

DET BORGERLIGE VOLDSAPPARATET STYRKES

Militær og politi har vært og er den herskende klassens fremste midler for med vold å holde folket nede. Lenin sier i Staten og revolusjonen: »Staten er en maskin til å opprettholde en klasses herredømme over en annen», og videre at »den stående hær og politiet er denne statens viktigste voldsredskaper». Vi skal vise at dette er riktig også i Norge.

Politiets virksomhet i et samfunn har to sider. Dels er det rettet mot vanlige kriminelle forbrytelser, og dels er det rettet mot alle forsøk på å styrte den bestående samfunnsorden. I et kapitalistisk samfunn er derfor politiet rettet mot arbeiderklassens virksomhet og organisasjoner.

I takt med arbeiderklassens organisering, har også borgerskapet styrket sitt voldsapparat. Flere ganger i Norge i mellomkrigstida var politiet for svakt til å slå ned streiker og arbeideroppstander, og en måtte derfor søke hjelp av militære avdelinger. Derfor ble det tidlig i tredve-åra ved sida av å styrke det ordinære ordenspoliti, opprettet et eget statspoliti

eller opprørspoliti. I stortingsproposisjon nr. 44, 1931, heter det: »Som forholdene i den senere tid har utviklet seg har man kommet til at det vil være fordelaktig å få et fast statspolitikorps som staten til enhver tid er herre over. Opprettelsen av dette statspoliti må gjøre det overflødig å tilkalle militær bistand til rent politimessige formål.»

Dette politiet ble spesielt rekruttert og oppvård med henblikk på konflikter og demonstrasjoner. Imidlertid ble statspoliti ved kampene i tredve-åra sterkt forhatt på grunn av sin provokatoriske opptreden overfor arbeiderne.

Det opprinnelige statspoliti ble oppløst i 1934 og avløst av en ny politireserve. I

Stortingsproposisjon nr. 60, 1934 heter det: »Nå må en imidlertid få en fastere ordning på dette ekstraordinære politiet ved å opprette en reservepolitistyrke som bl. a. virker mindre provoserende enn det som har vært tilfelle før.»

For å gjøre dette politiet »mindre provoserende» har man idag satt utrykningsjef Pål Feiring som leder, slik at folk skal tro at det bare beskjefteger seg med trafikkproblemer. Imidlertid har vi flere ganger den senere tida sett Feirings utrykningspoliti være til stede i ganske andre sammenhenger, bl. a. ved demonstrasjonene mot »Green Berets» i Arendal og Elverum, og ved Mardola. Dessuten har flere av landets aviser brakt reportasjer fra politireserven på treningsleir. I fjor var det referat fra slike leire i Skiensavisa Varden og Trønder-avisa ved henholdsvis Kulen i Gjerpen og Rinnleiret ved Levanger. Den 10. juni i år skrev Moss Dagblad om et

som »ulovlig» gjennom arbeidsrett, andre domstoler og bruk av politi. For hele klassen blir konsekvensen å utvikle det illegale arbeidet. Vi gjengir derfor utdrag fra Kominterns teser om legalt og illegalt arbeid. Sitatene konsentrerer seg om de kommunistiske partienes arbeid. Men innholdet berører hele klassen, nemlig at overfor borgerskapet må arbeiderklassen utvikle arbeidsmetoder og kampformer som skal tjene klassens målsetting: å knuse borgerdiktaturet.

angrep. Det ville være et stort mistak av partiorganisasjonen utelukkende å innrette seg på opprør og gatestrider eller til og med på en tilstand av den hardeste forfølgelse. Kommunistene må drive sitt forberedende revolusjonære arbeid i alle situasjoner og alltid være beredt på kamp, sjøl om det ofte er nesten umulig å forutse et skifte av ebbe og flo. Til og med i de tilfeller der dette er mulig, kan dette forutseende for det meste ikke utnyttes av partiets organisasjon, fordi skiftet foregår i løpet av svært kort tid, ja til og med ofte helt overraskende.

54. De legale kommunistiske partiene i de kapitalistiske land har for en stor del

Den 4. april 1949 skrev utenriksminister Halvard Lange under Atlanterhavspakten. Norge var underlagt NATO og amerikansk imperialisme. Dette formelle vedtaket gikk sammen med Marshall-hjelp, en forsert økonomisk integrasjon i Vesten, økende amerikanske våpenleveranser, foruten en fanatisk og blind kommunist-hets.

Det er i lys av dette de norske beredskapslovene av 1950 må sees. NATO presset på for å få gjennom ens beredskapslover i medlemslandene. Norge var det første landet som villig føyde seg for NATO-kravet.

Justisminister O.C. Gundersen la i august 1950 fram Odelstingsproposisjon nr. 78. Den gjaldt

Midlertidig lov om særlige rådgerder under krig, krigsfare og lignende forhold. (Krigsloven).

§ 1 i denne loven lyder: »Er Stortinget på grunn av krig avskåret fra å utøve sin virksomhet, tilligger det Kongen å gjøre alle de vedtak som er påkrevd for å ivareta rikets interesser under krigen...» Ot.prp. presiserer imidlertid (side 5): »Under de forhold som hersker i verden i dag, vil dette imidlertid kunne være tilfelle selv om riket ikke er i krig, og selv om det ikke lar seg påvise noen aktuelle krigstrusler mot Norge.»

§ 3 lyder: »Når riket er i krig eller krig truer eller rikets selvstendighet eller sikkerhet er i fare...», kan Kongen gi bestemmelser av lovgivningsmessig innhold for å trygge rikets sikkerhet, den offentlige orden...». Selv om det senere i teksten heter at eventuelle bestemmelser skal meddeles Stortinget og at Stortinget skal innkalles om det ikke er samlet, er loven som den er utformet slik at en reaksjonær kuppregjering med loven i ryggen, lett kan tilrive seg makta.

Samtidig med og som en del av beredskapsloven, ble det lagt fram forslag om endringer i straffelovens kapitler 8 og 9 (Ot.prp. nr. 79). I straffelovens § 86 heter det bl.a.: »Med fengsel fra 3 år opp til livstid straffes den som i krigstid eller med krig for øye... 7. Oppfordrer eller tilskynder til, er med på beslutning om eller deltar i lockout, streik eller boikott som er ulovlig etter arbeids- og boikottlovgivningen og som svekker Norges motstandsefne.»

Den militære straffelovs §§ 80-108 trer i kraft når hæren mobiliseres (beordres sat paa Krigsfod), dvs. når unntaksloven trer i kraft, og den inneholder bestemmelser for anvendelse av dødsstraff. I mil.strl. § 81 a gjelder begrepet krigsforræderi, revolusjonsforsøk, vold og trusel mot utøvelse av statsmyndighet i krigstid og under borgerkrigsliknende tilstand. For krigsforræderi etter denne paragraf kan dødsstraff idømmes under særlig skjerpede omstendigheter.

Alle disse lover og paragrafer understreker bestemmelsenes klassekarakter. Selv om de enkelte paragrafene i mange tilfeller i selve teksten tilslører deres egentlige innhold, så viser forarbeidene, dvs.

MP-soldat

slikt kurs på Rygge. Her sto det: »i tillegg får de vite hvordan de skal opptre i demonstrasjoner. Instruktøren for dette kullet, Asbjørn Hildrum, forteller til MD at det foreløpig ikke er brukt reservepoliti mot demonstranter, men at det ligger en ekstra sikkerhet i at de innkalte mannskapene vet hvordan de skal oppføre seg i en slik situasjon om det blir nødvendig.»

Moss Dagblad forteller videre at reservepolitistyrken til enhver tid skal bestå av 4-500 mann.

MILITÆRET

Sjøl om hensikten med den militære opplæring av politiet er å unngå bruk av militære avdelinger, har man likevel »legal» adgang til bruk av militær i visse situasjoner. I Politiinstruksen (Alminnelig instruks for rikets polititjenestemenn) heter det i §§ 78, 79: »Hvis politiet på et sted ikke ser seg i stand til på tilstrekkelig virksom måte å hindre rolighetsforstyrrelser eller å gjenopprette orden (§ 78)... kan politiet også søke hjelp hos militærmakten (§ 79). Politimesteren i Oslo, Johan Gjerde, har presisert »rolighetsforstyrrelser» til å gjelde bl. a. demonstrasjoner, streiker etc. (referert i Klassekampen nr. 10/11-69).

Militæret er på sin side beredt til å ta på seg slike oppgaver ved at bl. a. militærpolitiet får opplæring i ordinær polititaktikk. MP-soldatene er utstyrt med langkoller og plastfiberskjold og får trening i å rydde gater for folkemasser.

Vi ser konturene av det statlige voldsapparat, og vi ser at det er rettet mot arbeiderklassens kamp. Det lærer oss at vi i kampen må møte borgerskapets vold med mot-vold. Som formann Mao har sagt: »den politiske makt vokser ut av geværlopet.»

FOTBALLDIKTATOREN

Oivind Johannesen

Oivind Johannesen - landslagsdiktator i fotball, og velkjent for de fleste, skriver i Arbeiderbladets dagbok 3/6-70 om sitt kurs i reservepolitiet bl.a.:

Torsdag.
En ny dag på Rygge i strålende vær og med nye poster på programmet. En av øvelsene var marsj mot masseopptøyer i forskjellige formasjoner. Disse ble prøvd både i angrep og forsvar, så av bestemte grunner vil jeg ikke komme inn på disse i detaljer.»

Komintern om legal og illegal kamp

Men dette krever både organisasjon og ledelse. SF-ledelsens småborgerlige og kapitulasjonistiske hysteri, avslører at slik kan ledelsen ikke være. Kampen må organiseres etter kommunistenes prinsipper for revolusjonært arbeid. I Norge betyr dette på den ene siden at det bygges opp et velorganisert kommunistisk arbeiderparti som mestrer alle kampformer, og som bl. a. mestrer forbindelsen mellom legalt og illegalt arbeid. På den andre siden må hele klassen i de daglige kampene som streiker og andre aksjoner utvise revolusjonær årvåkenhet. Dette betyr at navn på kamerater i revolusjonært arbeid blir hemmeligholdt, det samme med medlemstall og økonomi i organisasjonene. Både Sauda- og Norgas-arbeiderne tok alvorlig på sikkerheten under sine streiker og holdt f. eks. navn på streikekomite-medlemmene hemmelige.

Arbeiderkamp blir av staten stemplet

UTDRAG FRA »TESER OM DE KOMMUNISTISKE PARTIENES STRUKTUR, METODER OG ORGANISASJONSARBEID» VEDTATT PÅ KOMINTERNES 3. VERDENS-KONGRESS 1921, KAPITTEL VIII OM »FORBINDELSEN MELLOM DET LEGALE OG DET ILLEGALE ARBEID»:

53. Alt etter revolusjoneringsprosessens ulike nivå må det finne sted en tilsvarende endring av arbeidsmetodene i det kommunistiske partiets daglige virke. Likevel fins det ingen vesentlig forskjell i den partistruktur som etterstreses av det legale partiet og det illegale.

Det kommunistiske parti må utvikle seg til en kamporganisasjon, som på den ene side er i stand til på en åpen slagmark å vike til side for en alt for mektig fiende som har konsentrert all kraft på ett punkt, og på den andre siden utnytte denne fiendens tungroddhet for å angripe ham der han aller minst venter

ennå ikke fattet sine oppgaver om hvordan partiet på beste måte skal ruste seg for revolusjonære uroligheter, for den væpnede kampen eller i det hele tatt for den illegale kampen. Man bygger altfor ensidig hele partiorganisasjonen på en situasjonsbetinget legalitet og utformer den etter de legale dagsoppgavenes behov.

I de illegale partiene derimot tar man ikke nok hensyn til mulighetene for å utnytte legal virksomhet og bygge opp en partiorganisasjon som står i intim forbindelse med de revolusjonære massene. Partiarbeidet viser i slike tilfeller en tendens til å bli ufruktbart Sisyfos-arbeid eller vanmektig sektetisme. Begge deler er uriktig. Ethvert legalt kommunistisk parti må forstå å være best mulig kampberedt også for slike tilfeller da det skulle bli tvunget til å gå under jorda, og spesielt må det være rustet for utbrudd av revolusjonære rensninger. Ethvert illegalt kommunistisk

og utholdenhet. En metode i denne kampen er en skikkelig kombinasjon av den legale virksomheten med den illegale. Gjennom lengre legalt revolusjonært arbeid prøves på beste måte hvem som er tilstrekkelig pålitelig, modig, samvittighetsfull, energisk, skikkelig og punktlig, slik at han kan få oppgaver i det illegale arbeidet som tilsvarer hans dugelighet.

58. ...

For det meste kan på disse områder det nødvendige apparat (dvs. det illegale apparat, red. anm.) utvikles gjennom legal virksomhet, om man ved organiseringen av denne virksomheten bare ser for seg det apparat som skal skapes. På den måten kan et apparat for hemmelig kommunikasjon, for hemmelig post, hemmelig kurertjeneste, hemmelige steder, konspirativ transport osv. i hovedsak utvikles gjennom en regulert spredning av legale flygeblad og andre publikasjoner og brev.

BEIDERKLASSEN!

odelstingsproposisjonene og debatten i Odelstinget, innholdet og hensikten helt klart.

Argumentasjonen.

»Arbeider»representanten Nils Hønsvald var saksordfører i krigslov-debatten. Hans begrunnelse for forslaget gjorde det helt klart at loven ikke bare var tenkt å bli benyttet i en regelrett krigssituasjon, men like mye landet var truet av »indre fiender»: »Lovens hovedhensikt er å ramme organisert femtekolonnevirksomhet forut for (H's uth.) og under en krig. Det kan lett tenkes at femtekolonnevirksomheten settes inn for alvor for situasjonen har gjort delvis mobilisering nødvendig, f. eks. i den hensikt å fremkalle en intervensjon. Det kan også lett tenkes at Regjeringen finner det påkrevet å sette opp beredskapsavdelinger uten at situasjonen er så prekær at krigslovene må tre i kraft... Det er i det hele, så vidt jeg kan skjønne, umulig å si på forhånd under hvilke forhold myndighetene vil få bruk for ekstraordinære tiltak og ekstraordinære fullmakter.» (Stortingsforhandl. 1950, nr. 8, s. 514.)

At lovene først og fremst skulle bli et diktatorisk og fascistisk redskap retta mot norske kommunister og andre progressive arbeidere belyser også Hønsvald, ved å hevde at kommunistenes protest mot loven bare tjente til å understreke nødvendigheten av beredskapslovene! (op. cit. s. 512.)

Justisminister O. C. Gundersen var ikke mindre klar når han i sitt hovedinnlegg brukte et angivelig kommunistisk kupp-forsøk i Østerrike samme høst som eksempel på hvordan femtekolonnene arbeidet og hvordan myndighetene måtte skaffe seg kontroll over dem. Utgangspunktet for urolighetene i Østerrike var

devaluering og en voldsom inflasjon, — midlene som kommunistene ifølge statsråd Gundersen benytta seg av var nettopp streikekamper og agitasjon i arbeiderklassen. Grunnen til at justisministeren tok med eksemplet Østerrike grunnet seg vel i at en tilsvarende situasjon kunne bli aktuell også i Norge, og at beredskapslovene nettopp skulle tjene til å slå ned arbeideroppstander.

Forut for Stortingets vedtak av beredskapslovene, ble det i hundretalls norske fagforeninger vedtatt skarpe protester mot det arbeidsfolk helt rett kalte fascist-lovene.

NATO-kupp.

Det har også vist seg at de nasjonale beredskapslovene ikke står alene, men er en del av NATO-integrasjonen. Der hvor medlemslandenes egne unntakslover ikke strekker til, har NATO sine egne kupp-planer, som f. eks. Prometheusplanen som junta-kuppet i Hellas ble utført etter. Men for at kuppet ikke skulle arte seg som en rein amerikansk okkupasjon av landet var det nødvendig å støtte seg til nasjonale lover. I Hellas brukte oberstene en lov fra 1912 om beleiringstilstand som grunnlag for en klappjakt på alle opposisjonelle.

I en eventuell framtidig norsk krisesituasjon, og slik utviklinga går i dag, vil truselen av en indre reising være større enn truselen av ytre inntrengere, vil det være sannsynlig at beredskapslovene av 1950 nettopp skal være den nasjonale legitimeringen for iverksettingen av NATO's og USA's egne kupp-planer, som bl.a. innebærer ilandsetting av de beryktede amerikanske »Green Berets».

ÅPENT BREV TIL PRESSE-FOTOGRAFENES KLUBB

Overvåkingspolitiets folk har ofte tatt bilder av deltakerne i anti-imperialistiske demonstrasjoner. De sørger ikke bare for navnelister over progressive, men bygger også opp et portrett-arkiv. Klassekampen har tidligere brakt bilder av disse agentene og fått bekreftet at de jobber i politiets overvåkingsavdeling.

I den siste tida har imidlertid også enkelte pressefotografer drevet den samme trafikken; tatt portrettbilder av deltakerne på anti-imperialistiske møter og aksjoner. Fotograferingen har vært systematisk og omfattende.

Et eksempel:

Under Solidaritetskomiteen for Vietnams møte på Universitetsplassen i Oslo 2. september drev to mann med portrett-fotografering i nær en time. De ble begge spurt hvem de fotograferte for. Den ene

Fotograf Iversen i aksjon. Hva betaler politiet?

Morgenposten bekrefter

Den 27. oktober, dagen før dette nummer av Klassekampen går i trykken, bringer Morgenposten et oppslag som fullt ut bekrefter at våre antakelser i brevet til Pressefotografenes klubb er korrekt: Politiet innrømmer at de har engasjert sivile fotografer som agenter for Overvåkingsavdelinga. Den fotografen som Morgenposten forteller har tatt seg »ekstra-arbeid» for politiet vet vi er avisas egen Arne Iversen, formannen i Pressefotografenes klubb. At han forsøker å lyve seg fra dette i et intervju med Arbeiderbladet 27/10 gjør ikke saken bedre.

Vi gjengir nedenfor i faksimile mesteparten av artikkelen i Morgenposten, og stiller samtidig spørsmålet: Hvor mange pressefolk er i dag engasjert i dette skitne registreringsarbeidet?

Klassekampens redaksjon oppfordrer Oslos pressefotografer til å ta disse forholdene opp til alvorlig granskning i sine egne organisasjoner. Det bør tas et kraftig oppgjør med politi-agentene. Bare reaksjonen har noen nytte av SIPO's arkiver.

DOUGLAS

Rolv Wesenlund som overvåkingsagenten Douglas i Bang-Hansens film.

EN AV DE EKTE:

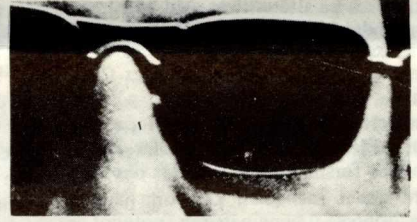

En agent i sivil, sannsynligvis for Overvåkingspolitiet, iaktatt ved flere demonstrasjoner. Kjenner Klassekampens lesere navnet?

OVERVÅKINGSPOLITIETS OPPGAVER

Overvåkingspolitiets oppgave er ifølge Melby-utvalgets innstilling, side 12: »å forebygge og motvirke forbrytelser mot statens selvstendighet og sikkerhet, statsforfatning og statsoverhodet (straffelovens kap. 8 og 9) og — hvis det gjelder rikets indre sikkerhet — også forbrytelser mot den offentlige myndighet, den alminnelige orden og fred og allmennfarlige forbrytelser (straffelovens kapittel 12, 13 og 14), samt all annen femtekolonnevirksomhet».

Om hvem som er den største »fare for statens sikkerhet» sa daværende leder for overvåkingspolitiet i et intervju med Aftenposten 30. juli 1966: »Den kommunistiske fare ble overhengende. Hele overvåkingstjenestens oppmerksomhet måtte være rettet mot dette.» Overvåkingspolitiets virksomhet er med andre ord rettet mot revolusjonære arbeidere og ungdom.

Fra egne og internasjonale erfaringer vet vi følgende om deres midler og metoder:

- Telefonavlytting.
- Brevåpning og sabotasje av postsendinger.
- Lytteapparater av ulike slag, bl. a. peilemikrofoner som kan ta opp samtaler på gata.
- Fotografering og filming. Dette utføres av sipos folk i demonstrasjoner, men også journalister i borgerlige aviser er i den seinere tida blitt nyttet av overvåkingspolitiet.

- Bruk av provokatorer som blander seg med deltakerne i demonstrasjoner.
- Infiltrering av agenter i revolusjonære organisasjoner.

Alle disse midlene nyttes for å registrere revolusjonære aktivister i arkiver, som igjen skal gjøre det lettere å arrestere »de riktige folk» i tilfelle »fiendtlige» aksjoner.

Under opptrappinga av kampen mot EEC skal vi merke oss Bryhn's uttalelse til Aftenposten i 1966 om at spesielt folk som får andre til å »protestere mot Fellesmarkedet» blir registrert. EEC-motstanderne i 1962 ble systematisk arkivert.

Douglas og „de skjulte tjenester”

For helhetens skyld: Det fins enkelte sannsynlige, sannferdige og derfor progressive trekk ved Pål Bang-Hansens film om »de skjulte tjenester», dvs. overvåkingspolitets virksomhet. Douglas viser f. eks. politiets samarbeid med nyfascistiske ungdomsgrupper, noe som i dag beviselig finner sted. Og filmen anskueliggjør hvordan politi-provokatorer kan forsøke å diskre-

ditere det anti-imperialistiske arbeidet gjennom et bombe-attentat ved USA-ambassaden som rammer uskyldige. Men det blir med episodene.

Sett under ett er nemlig Douglas en misvisende — og på mange måter reaksjonær — film.

Hvilken kunnskap og erfaring sitter vi i dag inne med om overvåkingsagentenes virksomhet? Historisk sett den at politiet først og fremst har som oppgave å registrere, overvåke, revolusjonære organisasjoner, kort sagt de som står i spissen for folkets kamp. Hellas 1967 og andre eksempler viser at de hemmelige arkivene opparbeides med særlig henblikk på å lette internering og arrestasjoner når revolusjonen eller kontra-revolusjonen står på dagsordenen.

Men slikt eksisterer ikke i Bang-Hansens småborgelige verden. Der er det tvert imot en fredsvennlig lektor og en kunstinteressert handelsdirektør som forfølger. Ja, Douglas vil til og med ha hele kunstnerforbundet i arkivet. Underforstått: Det er i første rekke kulturpersonlighetene som overvåkes. Og denne registervirksomheten er i tillegg ganske uten mål og mening.

Bang-Hansens presentasjon av Overvåkingspolitets metoder styrker det sistnevnte inntrykket. Bevares, det telefonavlyttes, skygges og fotograferes. Men alltid uten noen politisk hensikt. Når så filmen »sprites opp» med en serie av mord, voldtekt og fyllekallaser, kort sagt framstiller agentene som en pervers røverbande, mister publikum følelsen av at Douglas har noe med virkeligheten å gjøre.

Derfor blir filmen på mange måter reaksjonær. Folk flest fristes til å ta Overvåkingspolitiet mindre alvorlig etter de har sett filmen, enn før. Ikke noe å undres over at den »radikale» Bang-Hansen fikk statsstøtte til det prosjektet.

Reaksjonært forslag

Straffeprosesslovskomiteen av 1957 (Andenæs-komiteen) avga sin innstilling i fjor. Til nå har den vært til uttalelse i forskjellige organer og vil om kort tid ble behandlet i Stortinget.

I de norske unntakslovene er det et kapittel om særregler for behandling av straffesaker. Dette er retningslinjer for hvordan straffeprosessloven skal settes til side i det unntaksloven trer i kraft. Det var i slutten av femti-åra imidlertid klart at selve straffeprosessloven ikke var tidsmessig og hensiktsmessig nok i tilfeller uten regulær unntakstilstand. Store deler av de revolusjonæres virksomhet rammes i dag ikke av den nåværende straffeprosesslov. For borgerskapet har det derfor vært viktig å endre den gamle loven.

Formålet med den nye innstillingen er å gi politi og påtalemyndighet nye og utvidede fullmakter, noe som sjølsagt vil være en trusel mot de revolusjonæres »samfunnskadelige» virksomhet.

Vi kan nevne to eksempler fra lovutkastet som viser dette, nemlig utvidet

adgang til innbringelse til politistasjon og utvidet adgang til telefon-avlytting.

I innstillingen foreslås det rett for politiet til innbringelser for oppsøking av alle personer som »forstyrrer ro og orden». I forslaget foreslås adgang til 4 timers arrest. At denne bestemmelsen vil bli brukt mot anti-imperialistiske demonstranter og kanskje streikende arbeidere, er opplagt. Politiet selv har imidlertid uttalt at 4-timersfristen er altfor kort. (VG, 13/10).

Når det gjelder utviding av tillatelse til telefonavlytting, heter det nå at den skal gjelde tilfeller der det er grunn til mistanke om »allmennfarlige forbrytelser». Telefonavlytting foregår i stor stil i dag; den nye loven vil imidlertid »legalisere» etterretningsvesenets lyssky virksomhet. I VG 13/10 heter det: »Politiets og påtalemyndighetens talsmenn hilser forslaget med glede, og mange innen disse instanser hevder at forslaget burde vært enda mer vidtgående.»

Forslaget til ny straffeprosesslov viser at borgerskapet ikke bare styrker sitt voldsapparat, men at også lovverket endres i takt med arbeiderklassens kamp.

Fra Morgenpostens utgave 27/10:

enhver større politisk demonstrasjon blir deltagerne behørig fotografert og filmet av sivilkledd politifolk.

Politiet har også i all hemmelighet engasjert fotografer, som leverer bilder til »demonstrasjons-arkivene».

Men SUF driver sin egen registrering. Medlemmer i organisasjonen »kontra-fotograferer» under demonstrasjonene.

Et effektivt overvåkingsapparat sørger for at nye »politi-fotografer» blir pekt ut — og at deres bilde og vita havner i SUF's arkiver.

1 SUF - - -

SUF's »kontraspijasje» er effektiv. Kort tid etter at en fotograf påtok seg »ekstra-arbeide» for politiet, sørget man for — via omveier — å få identifisert et arkivbilde av vedkommende. Bildet var tatt med telelinse, og fotografer var ikke klar over at han selv ble fotografert.

Politiets »hysj-hysj»-tjeneste ligger under ordensvakten. Kriminalpolitiet toer sine hender.

— Vi driver ikke med sånt. Vi driver åpenlyst, sier overbetjent Gunnar Brauti på Victoria fersasse.

— Vi har både uniformert og sivil overvåking ved demonstrasjoner. Det er vår oppgave å sørge for at det ikke oppstår noen form for problemer, sier politiadjudant Ole Dahl på hovedpolitistasjonen.

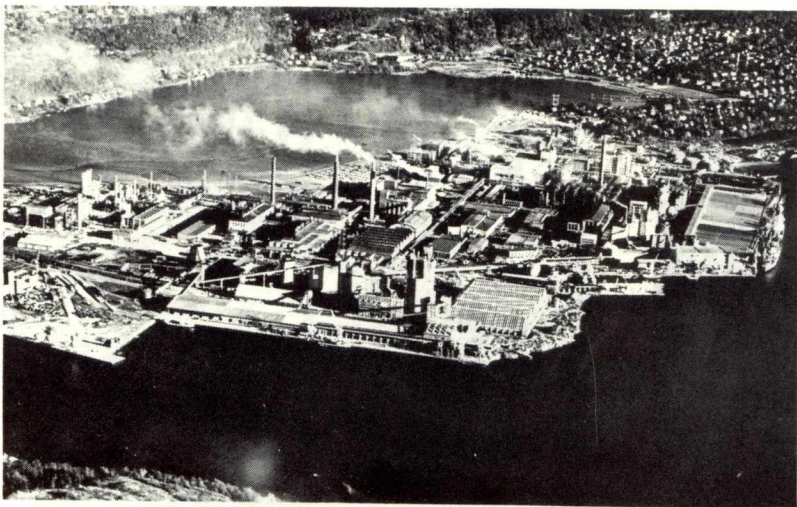
— Hva brukes billedmaterialet fra demonstrasjonene til?

— Det er en intern sak.

— Er politiet klar over SUF's registreringsvirksomhet?

— Ingen kommentar, sier politiadjudant Dahl.

Det er med andre ord ikke bare SUF som vil arbeide i hemmelighet

Norsk Hydro på Herøya

Det gjærer på Herøya

Arbeiderne ved Norsk Hydro på Herøya forkasta med stort flertall det anbefalte forslaget ved årets tariffoppgjør. Det var det første tegnet på at Herøya-arbeiderne nå for alvor er i ferd med å ta kampen opp.

De mange *nei*-stemmene i vår kom ikke tilfeldig. Trass i den økte produksjonen pr. arbeider, har avlønninga på Herøya lenge vært så dårlig at bedriften har hatt store vansker med å trekke til seg ny og yngre arbeidskraft.

Det neste som skjedde etter oppgjøret, var at vedlikeholdsarbeiderne aksjonerte mot tidsstudier på forsommeren. Arbeiderne nektet å stemple og tvang bort tidsstudiene fra endel jobber. En sit-down-streik blant arbeiderne på

bygga omtrent samtidig, var også et tegn på økende uro.

Misnøyen er kommet særlig klart til uttrykk i samband med utløpet av den gamle produktivtetsavtalen. Bedriftsledelsen har ikke klart å tre noen ny slik avtale ned over hodet på arbeiderne. Forslagene er blitt stemt ned med stadig større flertall. Ledelsen i Herøya Arbeiderforening – som tidligere gikk i spissen for klassesamarbeid ved bedriften – har fått skremt vannet av seg og tør ikke lenger anbefale nye produktivtetsavtaler. Saka er foreløpig lagt på hylla, og det ser ut som om Herøya-arbeiderne går over til vanlig tarifflopp.

FORSLAGET TIL PRODUKTIVITETSAVTALE

I forslaget til produktivtetsavtale av 20/8 1970 – et av de forslaga som ble forkasta – heter det bl. a.: *«Konkurranseforholdene har utviklet seg slik at Norsk Hydros stilling på det internasjonale nitrogenmarked er blitt vanskeligere.»* Det heter videre: *«Partene er enige om at denne utvikling må møtes med rasjonalisering og kostnadsbevissthet. Dette er i tråd med forutsetningene i Hovedavtalen mellom LO og NAF, hvor det heter at de ansatte gjennom samarbeid, ved sin erfaring og innsikt skal være med på å øke effektiviteten, nedsette produktjonskostningene, bedre bedriftens konkurransevne og derved skape de økonomiske forutsetninger for trygge og gode arbeidsforhold til beste for såvel*

bedriften som de ansatte. Tiltak for effektivisering tar sikte på en riktigst mulig og effektiv bemanning i alle skift, bl. a. ved reduksjon av tapstider, full utnyttelse av arbeidstiden og etablering av forskjellige former for prestasjonslønnsordninger.» I § 6 heter det: *«Det er av avgjørende betydning at utviklingen ikke stopper opp. Partene vil derfor i avtaletiden gjennomføre ytterligere mulige effektiviseringsøkninger, samarbeidsprosjekter eller lignende.»*

«UTVIKLINGEN STOPPER»

«Utviklingen» har nå «stoppet opp» på Herøya. Klassesamarbeidet har ikke ført til bedre forhold, men bare til skjerpa utbytting. Det skapes ikke bedre kår og tryggere arbeidsforhold for arbeiderne. Tvert om plasserer bedriften kapitalen der den kan gi enda større profitt. Dette har Hydro tydelig demonstrert overfor Rjukan. Mye tyder på at det blir Herøya som nå rammes, når kapitalen etterhvert eksporteres til Den arabiske bukt, der Hydro setter i gang produksjon i 1972. Borregaards Brasil-prosjekt – i en tid med arbeidsløshet og krise i norsk treindustri – antyder veien.

Om «utviklingen stopper opp» for Hydros bedriftsledelse, betyr det samtidig for arbeiderne at de har begynt kampen. De vil bli møtt med sympati, politisk og materiell bukt, der arbeidsfolk over hele landet. Idag vil det ikke – som under Herøya-arbeidernes langvarige ulovlige streik i 1948 – være lett for arbeidsgiverne og klasseforræderne i LO-ledelsen å isolere Herøya-arbeiderne og tvinge dem i kne.

OTTOSENS FEMTE INNSTILLING

Ottosenkomiteen (OK) har nå kommet med sin 5. innstilling om ettergymnasial utdanning i Norge. De fire første innstillingene utgjorde en plan for effektivisering og rasjonalisering av studiene ved universitetet, med tidsrammer, slik at de som ikke tok et tilstrekkelig antall eksamener etter to eller fire år, skulle bli silt ut fra universitetet. De må da enten gå ut i arbeidslivet eller flytte over på de nye distrikthøgskolene. Disse skolene skal hovedsakelig gi to års yrkesretta utdanning som kvalifiserer til jobber i tettstedene, altså et bidrag til avfolkninga av distriktene. I tillegg til dette kommer et utbygd etterutdanningsystem, med korte etterutdanningskurs for tilpassing av arbeidskrafta etter de behov næringslivet har.

Alle disse forslaga skal føre til kortere studietid og nedskjæring av statens utgifter til høyere utdanning. Den 5. innstillinga slår fast at forslaga i de fire første opprettholdes.

Når komiteen nå utbasunerer gjennom kringkasting og presse at den går inn for åpne studier er dette derfor stortilt hykleri. I realiteten går den inn for et mer utpekult og planmessig system for lukking enn det som til nå er gjennomført. Tidsrammene betyr ei viss lukking etter to år, og ei ytterligere lukking etter fire år. Forskerutdanninga vil være åpen bare for en liten elite.

Det er heller ikke riktig at OK går imot lukking der dette nå er aktuelt. Etter å ha påpekt plassproblemene ved flere studier, foreslår den avlasting av universitetene til distrikthøgskolene. Den går ikke inn for økte bevilgninger til universitetene – noe som er ei forutsetning for å unngå lukking ved flere studier. Komiteen går altså i realiteten inn for lukking, for å dirigere det nødvendige antall studenter over på distrikthøgskolene. Når dette er gjort, går OK inn for «prinsippet» om åpne studier.

I sin 5. innstilling har komiteen ikke bare et nasjonalt perspektiv, men også et EEC-perspektiv: Høyere utdanning må ikke bare tilfredsstille arbeidskraftsbehovet i Norge, men må ta utgangspunkt i at arbeidskrafta i framtida vil flytte fram og tilbake over landegrensene.

Lærerne og 5-dagersuka

Motstanden mot 5 dagers skoleuke blir hardere og hardere blant lærere og elever. Stadig flere blir klar over at 5 dagers uke betyr en forsmring av lærere og elevers kår. Kampen mot dette rasjonaliseringsframstøtet vil bli hard i løpet av dette skoleåret. Store deler av landet vil få 5 dagers skoleuke fra skoleåret 1970/71 og skal lærere og elever ha noe håp om å slå dette framstøtet tilbake må kampen begynne nå!

Følgende krav har blitt framsatt i en uttalelse fra en del lærere på en Bærums-skole:

1. En uttrykkelig betingelse for at vi skal kunne godta 5 dagers uke med 30 timer er at lærernes lesetid blir nedsett i samme grad som elevenes, nemlig med 1/6.

Dersom dette ikke gjennomføres vil like mye arbeid måtte fordeles på 1/6 færre lærere. Det er videre en forutsetning at en slik nedsettelse av lesetida ikke må føre til nedsettelse i lønn. Samtidig må elevenes hjemmearbeid reduseres, slik at lordagen virkelig blir en fridag. Pensum må derfor reduseres i takt med timereduksjonen.

2. Dersom disse betingelsene ikke oppfylles, vil vi bestemt avvise innføring av 5 dagers uke og gå inn for å beholde den nåværende ordning med 6 dager.

3. Alternativet med 35 timers uke vil etter vår mening påføre elevene så store belastninger at vi vil se bort fra det. Vi tror en slik ordning særlig vil gå ut over de elevene som fra før har størst problemer med å tilpasse seg skolesituasjonen. Særlig for disse elevene vil

den siste delen av dagen være en kilde til utilfredshet, noe hverken elever, lærere eller foreldre vil være tjent med.

Det heter videre i uttalelsen at departementets forslag med 30 timers uke uten reduksjon i lærernes lesetid på kort sikt vil framskynde den begynnende arbeidsløshet blant akademikere. Slik arbeidsløshet vil kunne brukes som et pressmiddel overfor lærere f. eks. i lønns-tvister.

Klassekampen mener at de kravene som er lagt fram i denne uttalelsen er riktige. Det er krav som tjener både lærernes, elevenes og foreldrenes interesser. Etter vår mening er det spesielt viktig å avvise alternativet med 35 timers uke, da det har vist seg i praksis at dette er en usedvanlig stor belastning for både lærere og elever. Dette alternativet fører nemlig med seg skoletimer på 80 minutter, noe som sliter hardt på alle parter. Elevene på Katedralskolen i Oslo som har forsøkt med 35 timers uke, har blant annet satt fram krav om pause i disse dobbelt-timene nettopp fordi det er for hardt for både lærere og elever. 30-timers-alternativet er det eneste vi kan godta, da med nedsett lesetid og pensumreduksjon for elevene.

Vi oppfordrer alle progressive lærere og elever til å fremme disse kravene på sin skole. Det er svært viktig at lærere og elever tar kampen opp på grunnplanet. Siste lønnsoppgjør for lærerne viser at ledelsen i lærerorganisasjonene ikke kjemper for lærernes krav, men i stedet lar seg presse av staten. Frem resolusjoner! Send dem inn til Lærerlaget og Lektorlaget slik at ledelsen er klar over at lærere ikke vil godta 5 dagers-uka dersom ikke disse helt rettmessige krav blir innfridd!

„Effektiv” utdanning i EEC-land

For å monopolisere ytterligere er den norske monopolkapitalen avhengig av økte økonomiske midler og egne arbeidskraft, spesielt på teknisknivå. I dag er denne monopoliseringa blant annet nødvendig for at monopolkapitalen skal kunne tilpasse seg EEC-medlemskap.

For studentene har monopoliseringa gitt seg utslag i angrep på to fronter. Det ene angrepet er dyrtida, som Klassekampen tidligere har påvist er et EEC-framstøt. På Universitetet i Oslo har den tatt form av ei voldsom heving av matprisene i student-kantinene. Det andre angrepet er rasjonaliseringsframstøta på Universitetet. Dette angrepet er to-sidig. Gjennom stramt organiserte studier skal utgiftene til undervisning bringes ned, slik at staten kan overføre ytterligere økonomiske midler til strukturasjonalisering. Gjennom lukkinga av enkelte studier forsøker staten å kanalisere studentene til de studier som utdanner den arbeidskrafta som er best egna for monopolkapitalen. Hovedframstøtet er i dag representert ved Ottosen-komiteens innstillinger.

Ottosen-komiteen legger opp til en studieordning som skal tjene kapitalens monopoliseringsbehov. Det er derfor ikke tilfeldig at komiteen i sine utdanningsmonstre har tatt utgangspunkt i innstillinger og vedtak fra medlemsland i det europeiske monopolfellesskapet EEC. Ottosen-komiteen legger blant annet opp til to-årige perioder i utdanninga, det såkalte 2-pluss-2-pluss-2-monsteret og til utdanning på teknisknivå ved distrikthøgskoler. Likheten med EEC-planer er slående. I Ottosen-komiteens innstilling nr. 1 heter det på side 22:

«I Europa finner en kanskje det klareste brudd med det tradisjonelle universitetssystem i de planer som nylig er vedtatt for reform av den postgymnasiale utdanning i Frankrike.

Alle fakulteter ved de franske universiteter vil etter dette få en 2-årig 'første syklus' som fører fram til en avsluttende eksamen. (...) En tilsvarende 2-årig syklus ... vil bli innført ved ingeniørskolene.

Etter ytterligere 2 år avlegges den såkalte 'maitrise' – direkte tilsvarende 'master's degree'.

Etter det fjerde år ved universitetet kan en student gå inn i den tredje syklus som tar sikte på forskerspesialisering gjennom en doktorgrad.»

Videre skal disse studiene organiseres forholdsvis strengt, og det er vedtatt å opprette skoleslag i Frankrike som tilsvare distrikthøgskolene. Ottosen-komiteen beskriver også et tysk forslag, som er nesten helt likt det franske.

Hvis Norge går med i EEC, vil studentene, som andre, bli ramma av økt prisstigning. Samtidig vil truselen om rasjonalisering på universitetene øke. Monopolkapitalen har allerede begynt å kreve at lønningene må holdes nede for at man skal stå bedre rusta i EEC. Det samme vil skje innen utdanninga. Monopolkapitalen vil kreve at Ottosen-komiteens innstillinger gjennomføres slik at de norske monopolenes konkurransevne ikke svekkes på grunn av mangel på egne arbeidskraft. EEC-medlemskap vil bety ytterligere forverring av studentenes økonomiske, sosiale og faglige kår.

DYRTID FOR NORSKE FISKERE

Norske fiskere har de siste åra opplevd stadig synkende inntekter. Hvor kraftig forverringa har vært, ser vi først når vi tar hensyn til den

Eneyrkes- og hovedyrkesfiskeres gjennomsnittlige årsinntekter, målt i kroneverdien for 1963.

1963	1964	1965	1966	1967	1968
10640	11340	16000	19570	16780	14540

Oversikta viser at etter noen år med stigende tall, har fiskernes årsinntekt målt i kroneverdien fra 1963 sunket med 26 prosent i perioden 1966–68.

Hva ligger bak disse tallene? Jo, den prisen fiskeren får for fisken, har sunket kraftig de siste åra. Ser vi f. eks. på fiskesortene torsk og sei, som er to av de viktigste fiskesortene for kystfiske og bankefiske viser det seg at prisene for begge sortene ligger lavere i dag enn i 1963, målt i kroneverdien fra 1963. Den prisen fiskerne får, har ikke holdt følge med de stigende levekostnadene. Ej rekke av fiskernes store utgiftsposter, som ulike slags fangstredskap og utstyr, har dessuten steget sterkt, slik at bildet egentlig blir enda verre.

Har nedgangen i fiskeprisene kommet forbrukerne til gode? Nei, slett ikke. Prisene på fisk til forbrukere har tvert imot steget kraftig; de har faktisk steget mye raskere enn det alminnelige prisnivået, samtidig som fiskeren får mindre. Det er en urimelig stor forskjell mellom

allminnelige prisoppgangen. Vi kan sette opp følgende oversikt på grunnlag av opplysninger fra Stortingsmelding nr. 66 (1969–70):

det vi må betale i butikken og det fiskeren får. Hva betyr dette for fiskeren? Jo, for å tjene like mye som før, må han fiske stadig større mengder. Dette kan han bare klare på to måter: Enten må han sjøl jobbe stadig hardere, eller han må gå

over på større, kostbare og mer effektive båter. Når vi veit at en fisker har en arbeidsdag i sesongen på gjennomsnittlig 13–16 timer, hverdag som helligdag, sier det seg sjøl at det som blir mest aktuelt er å gå over på havgående båter med kostbart utstyr. Mens fiskeren for kunne eie de fiskeredskapene han sjøl brukte, er det nå flere og flere som bare kan livnære seg ved å selge sin egen arbeidskraft til en kapitalist som eier både båt og redskap. En annen utvei er å skifte yrke og gå over i industrien.

Det er ikke bare nedgangen i fiskeprisene som presser fiskerne inn i ei slik proletarisering. Etter hvert som det økende antall havgående båter tar opp store mengder fisk, blir fangstgrunnlagt

dårligere for kystfiskerne. Både lavere priser og dårligere fangst gjør det stadig vanskeligere å leve av kystfisket.

Gjennom sin fiskeripolitikk bidrar staten aktivt til å påskynde denne proletariseringa. Blant annet går Fiskarbankens utlånspolitik ut på å prioritere store båter framfor små. Tilsvarende er støtteordningene gunstigere for de store fiskefartøiene. Dette er ikke annet enn man kan vente seg; staten ønsker strukturasjonalisering i fiskerierne som i alle andre næringer.

Det som nå skjer i fiskerieringene, er en følge av den generelle utviklinga i kapitalismen. Kapitalen krever stadig større effektivitet i produksjonen; dette kan bare oppnås gjennom konsentrasjon og monopolisering. Større enheter, avfolkning av utkantstrøk, proletarisering er en lov i kapitalismen.

Fiskerne står nå overfor et nytt, stort framstøt fra monopolkapitalens side. Dersom det lykkes å tvinge Norge inn i EEC, vil dette gi kapitalkreftene mye friere spillerom, også i fiskerierne. I EEC-landa er det i dag en kraftig tendens til industrialisering og monopolisering av fisket, særlig gjelder dette Vest-Tyskland. Dette viser at den forverring av levevilkåra som fiskerne i likhet med resten av det arbeidende folket opplever, vil bli ytterligere skjerpet ved et norsk medlemskap i EEC. Den fremste oppgava må derfor nå bli å samles i felles kamp mot EEC.

Vanskelige kår for fiskerne

Vold, fyll og kriminalitet

—det borgerlige samfunnet i oppløsning

Eldre mennesker tør ikke lenger gå ut alene om kveldene. Pressa er full av historier om overfall, tjuverier, løsgjengeri, narkotikamisbruk, fyllekjøring og liknende forhold. Det roper på større bevilgninger til politiet.

Riksadvokaten har gitt landets politikkamre beskjed om å slå hardere til overfor ungdom «som ikke vil respektere de vanlige normer for alminnelig atferd».

KRIMINALITET UNDER KAPITALISMEN

Økt voldsbruk er et sikkert symptom på et samfunn i sakte forråtnelse. Historia har mange eksempler på at voldsbruk og moralsk forfall har vært kjennetegn ved imperier i oppløsning, f. eks. Romerrikets fall.

Blant dagens imperialistiske stater er USA den ledende. Der er kapitalmonopoliseringa kommet lengst og de fascistiske trekk mest utvikla. Hver natt ranes og myrdes haugtall mennesker i USA's byer, og en stadig økende del av voldshandlingene blir aldri oppklart. Den sterkeste rett er leveregelen. USA står foran total oppløsning. Borgerskapets svar er ytter-

utvekstene blant kapitalistene. Først når borgerskapet sjøl blir alvorlig trua av den utviklinga de sjøl har forårsaka, f. eks. ved nedgang i produksjonen og trusler mot eget liv og helse, griper de inn.

ARBEIDERKLASSEN HERDES

Men kapitalismen har frambrakt ei gruppe som representerer en langt større trussel mot borgerskapet enn kriminelle og slåsskjempere, nemlig arbeiderklassen. Mens tjuver og svindlere utelukkende forsøker å snylte på kapitalismen, vokser det blant arbeidermassene fram en stadig klarere bevissthet om at borgerskapets diktatur må styrtes. Av dette følger organisering og kamp.

Borgerskapets svar er å framstille revolusjonære og progressive som «voldsromantikere» og kriminelle. Gjennom borgerskapets og sosialdemokratenes aviser og massemedia gjøres dette daglig. I sosialdemokratenes Arnljot Bergs film «Døden i gatene» blir vold mot tilfeldige og uskyldige mennesker og en gjeng «revolusjonære» hippies og lærjakkers fantastiske meritter blandet sammen.

Men borgerlig propaganda er ikke nok. Borgerskapet styrker også sitt voldsapparat. Andre artikler i dette nummer viser dette (jfr. midtsidene).

BORGERVERN

Noe nytt den seinere tida er imidlertid organiseringa av borgervern. Idrettsforeninga i Tromsdalen har organisert et slikt «vern». I tida etter første verdenskrig, som var prega av harde arbeidskamper og en voksende fascistisk fare, var borgervern

alminnelig i Norge. Mange som var med i borgerkorpene ble seinere ledende brunskjorter. Nytt er det heller ikke at idrettsungdommen blir forsøkt brukt som borgerstatens voktere. I Klassekampen er det tidligere påvist hvordan idrettsbevegelsen under de harde streikekampene ble brukt til streikebryteri.

Når aviser som *Aftenposten* og *Verdens Gang* i dag tar avstand fra opprettelsen av borgervern, betyr ikke det at de er imot borgervern i og for seg. Saka er heller den at spora fra mellomkrigstida skremmer. I stedet går disse avisene inn for et sterkere politi, for å gjøre ekstreme tiltak som borgervern unødvendige.

Den kjente reaksjonære og «dyrevenn» Ulf Gleditsch derimot skriver i et kraftig oppsett i *Morgenbladet* under tittelen «Gi oss borgervern» blant annet: «Et effektivt borgervern kan bli et supplement til politiet. Det bør utstyres med fullmakt til å

løse de situasjoner det kan klare selv og eventuelt tilkalle hjelp i de som ikke lar seg løse på stedet. Et borgervern ville ved sin blotte eksistens bringe tryggere tilstander, fordi pøbelen ville vite at det ikke bestod av politi i offentlig tjeneste, men av borgere som mener det får være nok vold. Det vil ha en annen virkning. En sint borger er noe annet enn en polititjenestemann.» (Vår uth.)

Idrettsungdommen i Tromsdalen og andre steder må i dag sjølsagt ikke stemples som fascistiske eller brunskjorter. De reagerer, forståelig nok, mot pøbelvelde. Men borgerskapets hensikt er at borgervernet like lite nå som i mellomkrigstida skal nøye seg med veskenappere og slåsskjempere. Med skjerpinga i klassekampen blir progressive og revolusjonære for borgerskapet de egentlige og farlige «urostiftere». I så fall kan den samme ungdommen som i dag vil renke Tromsø eller andre byer for pøbler, bli bevisste eller ubevisste grovarbeidere for borgerskapets mest ekstreme form for vold – fascismen.

SUF(m-l)s skoleblad «Til Kamp»

OM NARKOTIKASPØRSMÅLET

SUF(m-l) gir ut skoleavisa «Til Kamp!». Avisa er nylig kommet ut med et nytt nummer som tar for seg aktuelle ungdomsspørsmål, samt fører ut den marxist-leninistiske bevegelsens allmenne linje. Avisa koster kr. 0,25, og kan bestilles fra Klassekampens Distribusjon.

Fra siste nummer av «Til Kamp» har vi sakset en artikkel om hasj og sniffing.

Misbruk av hasj og andre narkotiske midler brer seg stadig blant ungdomsmassene. Årsaken til at fler og fler ungdommer begynner å røyke hasj er at de er fundamentalt misnøyd med det kapitalistiske samfunnet, med å gå på skolen, i det hele med alt hva samfunnet i dag kan tilby dem. Våre myndigheter gir i aviser uttrykk for at de jobber hardt med å få bukt med problemene, at de er bekymret over utviklinga osv. I virkeligheten blir det ikke gjort noe særlig fra myndighetenes side. Anstrengelsen fra myndighetene består for det meste av uttalelser til pressa, og av arbeid i komiteer, som skal utrede spørsmålet om metodene som kan brukes for å stoppe det økende misbruket. Hvorfor blir det ikke gjort noe særlig fra myndighetenes side? Vi skal her forsøke å gi et svar på dette.

Makthaverne i de kapitalistiske landa frykter enhver spire til opprør mot de bestående samfunnsforholda. De vil helst unngå at det overhodet blir stilt spørsmål ved måten samfunnet vårt er organisert på. Den økte undertrykkninga og utbyttinga de siste åra har imidlertid ført til at misnøyen og forståelsen for nødvendigheten av å ta opp kampen mot kapitalismen har bredd seg hos arbeiderklassen og hele folket. Spesielt blant ungdomsmassene har det foregått en radikaliseringsprosess som på lengre sikt virkelig vil bety en reell fare for det bestående. Eksempel på dette er utviklinga av SUF(m-l), som stadig får tilslutning for sin politikk blant større og større deler av folket.

Samtidig med at undertrykkelsen og utbyttinga er blitt skjerpa fra kapitalens side, og samtidig med at det som resultat av dette har oppstått revolusjonære

bevegelser rundt om, har vi fått utbredelsen av hasjmisbruket blant ungdommen. Er dette en tilfeldighet? Nepp! Hva er mest farlig for kapitalen, hasjrøykende ungdom eller revolusjonær ungdom? Sjølsagt det siste. Hasjrøykende ungdom er ikke en fare for kapitalistene, fordi hasjrøyking fører til sløvhets overfor omverdenen og en likegyldighet overfor samfunnet. Evnen til å gjøre opprør mot samfunnet på en måte som kunne ramme det, svinner mer og mer hen ettersom det blir en vane å røyke hasj. Det passer kapitalen utmerket at en fundamental misnøye med samfunnet resulterer i en sløvhets og likegyldighet. Det rokker ikke ved deres maktposisjon.

En fare for det bestående er imidlertid et menneske som ut ifra misnøye med hva en ser rundt seg, kommer til forståelse for nødvendigheten av å kjempe mot kapitalismen og for sosialismen. Den herskende klassen har til alle tider hatt midler til sin rådighet som har kunnet kanalisere misnøyen med samfunnet inn på for dem ufarlige spor. Under føydalismen og delvis også under kapitalismen tjente religionen denne hensikten. Den fikk folket til å godta det bestående, ikke sette spørsmålstegn ved hvordan samfunnet var ordnet, fordi det var i pakt med Guds vilje. Dessuten skulle det store velværet for folket komme etter døden bare de var lydlige og tro mot makthaverne. Det var ikke en tilfeldighet at Karl Marx uttalte «Religion er opium for folket». I dag tjener misbruk av hasj og andre narkotiske midler den samme hensikten. Misnøyen med samfunnet blir kanalisert inn på spor som i bunn og grunn er ufarlige for kapitalistene.

På tross av dette må det borgerlige

Hasjrøykende ungdom ufarlig for kapitalistene

samfunn gjøre visse forsøk på å bekjempe misbruk av hasj. De gjør ikke så mye så lenge misbruket bare sprer seg blant de grupper i samfunnet som er mest misnøyd, og som derved bærer størst muligheter i seg til å gjøre opprør. Men skulle misbruket bre seg til større deler av det arbeidende folket, til industriarbeiderklassen f.eks., ville det bety en alvorlig fare for kapitalistene. En hasjrøykende arbeider vil ikke være produktiv nok for kapitalen. Den herskende klassen må bekjempe misbruk av hasj dersom det brer seg til større deler av folket enn hva tilfelle er i dag.

Om hasjmisbruk i dag ikke betyr en fare for den herskende klassen betyr det en fare for dem som begynner å bruke stoffet. Det fører til sløvhets og psykisk avhengighet. Ofte er også misbruk av hasj bare en begynnelse som fortsetter med sterkere stoffer.

Vi veit at det er en lønnsom forretning å omsette hasj og andre narkotiske midler. I omsetningen av narkotiske stoffer er det mange ledd. På toppen sitter kyniske menn som vel kan betegnes som noen av kapitalismens verste utvekster. Drivkrafta i denne

businessen skiller seg ikke fra hva som er drivkrafta generelt bak alt i et kapitalistisk samfunn. Profitert er nøkkelordet her som ellers. Som sagt er det mange ledd i hasjomsetningen. Det går som regel lang tid før hasjen når den lille kjøper, men hvert ledd i omsetningen får sin del av fortjenesten. Metodene som blir brukt fra narkotika-agentenes side er slue og beregnende. Ofte begynner de med å dele ut hasj og andre stoffer gratis. Når de så har fått kontakt og sikret seg en del mennesker som er blitt avhengige av stoffene, tar de andre metoder i bruk. Da er det ikke lenger gratis utdeling, men prisene blir skrudd i været proporsjonalt med at misbrukerne blir mer og mer avhengige av stoffet.

Progressive elever rundt om må propagandere og forklare hvorfor bruken av hasj er tvers igjennom skadelig. Forekommer det tilfelle av hasjmisbruk på din skole, så ta opp kampen mot dette og forklar alle sidene ved problemet. Problemet er voksende. Revolusjonær ungdom kan ikke stå rolig å se på at fler og fler ungdommer som har felles interesser med den revolusjonære bevegelsen, faller i kapitalistenes hasjefelle! »

Anti-imperialister går mot medlemskap

På lederplass i forrige *Klassekampen* pekte vi på at det er av stor betydning for en effektiv kamp mot norsk EEC-medlemskap, at dette arbeidet bindes nøye sammen med det øvrige anti-imperialistiske arbeidet som drives i Norge i dag.

Vi ser derfor med glede at *Kampanjen Norge ut av NATO*, som representerer den organiserte NATO-motstanden i Norge, er enig med oss i dette. Kampanjen har tatt spørsmålet alvorlig opp, og allerede på årsmøtet i Kampanjens Oslo-avdeling 18. september ble det vedtatt en uttalelse om EEC. Her heter det bl. a.:

«Det er stort sett de samme kreftene

som i sin tid ivret for norsk medlemskap i NATO, som nå søker å få Norge med i EEC.» Etter å ha pekt på hvordan EEC-medlemskap truer levevilkårene til folket, sier Kampanjens Oslo-avdeling: «EEC er i virkeligheten en politisk union, og norsk medlemskap vil bety at landet innlemmes i et slags 'Europas Forente Stater' og at viktige avgjørelser vil bli tatt av monopolkapitalens organ i Brussel, først og fremst Kommissjonen. Følgelig vil folkevalgte organer bli satt ut av kraft. Dette representerer en ytterligere innskrenkning av vår nasjonale selvstendighet. Folket må avise monopolkapitalens europeiske union og kjempe fram en varig og ekte selvstendighet.»

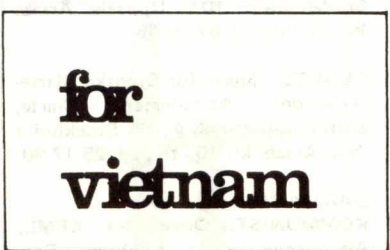
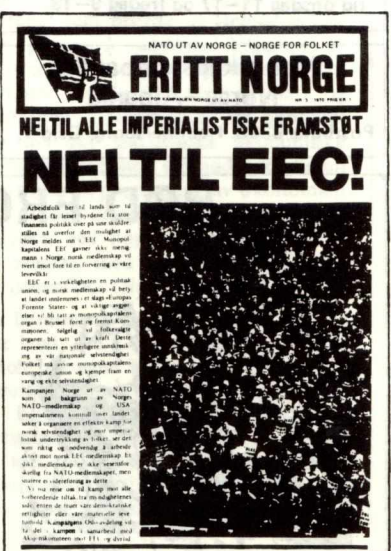
EEC-STUDIER

På grunn av den høye prioriteten Kampanjen har gitt kampen mot EEC, foreslår Hovedkomiteen i Kampanjen nå at studier om EEC skal prioriteres høgest.

Å konsentrere virksomheten om det imperialistiske framstøtet som i dag truer folket mest – EEC – vil på lengre sikt være det som tjener den organiserte NATO-motstanden best.

Til studier om EEC har Hovedkomiteen sendt ut en spesiell medlemsbulletin viet EEC. Videre er avisa *Fritt Norge* kommet ut med et nytt nummer som vesentlig tar for seg EEC og sammenhengene EEC-NATO. Kampanjen planlegger å gi ut en løpeseddel som skal belyse det imperialistiske aspektet ved EEC, seinere i høst.

Kampanjen ser det ikke som sin oppgave å ta ledelsen i kampen mot EEC, men i stedet å gå med i den aksjonsenhet som reises etter faglig initiativ, og mobilisere støtte til den. Innen aksjonsenheten vil Kampanjen legge særlig vekt på å propagandere sammenhengene mellom EEC og NATO.

organ for Solidaritetskomiteen for Vietnam, stiller i nr. 3 parolen «Bryt med Saigon-juntaen». Saigon-juntaens fascistiske og terroristiske karakter dokumenteres i flere artikler. Den norske regjeringens halehengspolitik til USA-imperialismen tas opp, likeså Sovjet-ledernes svik. «For Vietnam» påviser også hvordan EEC forsterker imperialismen. Bladets adresse: Postboks 558 Sentrum, Oslo 1. Postgiro 20 83 13.

Marxist-leninistene og spørsmålet om Stalin

Klassekampen brakte tidligere i vår to artikler om spørsmålet Stalin. En tredje, som tok opp utrenskningene i 30-åra, måtte utstå til seinere nummer fordi artikkelen var lang og inngående og derfor ville skyve ut uforholdsmessig mye aktuelt stoff. På grunn av at dette har vist seg å bli et permanent problem, har redaksjonen i samarbeid med Sosialistisk Opplysningsråd fått artikkelen om utrenskningene trykt i et hefte, »Materiale til spørsmålet Stalin» som er klar til spredning i november.

De to artiklene som stod i henholdsvis nr. 1 og nr. 3 1970 av Klassekampen er også tatt med der. Utdrag fra artikkelen blir trykt i en anmeldelse av heftet når det foreligger.

DNA-organet *Sosialistisk Perspektiv* har imidlertid prøvd å blase opp denne utsettelsen til noe stort og viktig. I et

Stalin

oppslag i oktobernummeret snakkes det både om »uenighet» og »vanskelig for å ta et klart standpunkt». Dette har seinere blitt fulgt opp med liknende tankespinn i Arbeiderbladet og Verdens Gang.

La oss da først på ny slå fast det vi skrev i nr. 1 1970: »Fordi Stalin i nærmere tretti år sto som leder for Sovjetunionen og for den internasjonale kommunistiske rørsle, er dette et spørsmål ikke bare om Stalins rolle, men et spørsmål om karakteren av Oktoberrevolusjonen og erfaringene fra proletariats diktatur under det første forsøk historisk kjenner på å bygge sosialismen.»

Marxist-leninistene unngår ikke å ta opp klassekampen i Sovjetunionen i

30-åra. Men vi vurderer spørsmålet ut ifra arbeiderklassens standpunkt. Da glemmer en ikke at proletariats første statsmakt i 30-åra var truet både av indre og ytre fiender. I Europa vokste den fascistiske truselen, i Sovjet gjorde borgere og overløpere forbitrete anstrengelser for å ramme sovjetstaten gjennom sabotasje og undergraving. Stalin tok opp kampen og knuste disse kontra-revolusjonære kreftene. Det kom både sovjet-folket og verdens folk til gode i den kommende verdenskrig. En femte-kolonne, som i Norge og Frankrike, kunne ikke stables på beina. Den var knust før Hitlers innmarsj.

Betyr dette at marxist-leninistene luker øynene for de feil som ble gjort under utrenskningene? Nei. Vi vil her nøye oss med å gjengi et utdrag fra Bo

Gustafssons essay »Etter tretti år», utgitt som etterord til Stalins »Den dialektiske og historiske materialisme» (Sosialistisk Opplysningsråd, Oslo 1970): »I sin politikk blanda han i en viss utstrekning sammen antagonistiske og ikke-antagonistiske motsetninger, samt motsetninger mellom folket og folkets fiender med motsetninger i folket. I 30-åra fikk dette til følge at deler av folket ble rammet av slag som var rettet mot folkets fiender, mens folkets fiender delvis kom seg unna slaga. Dermed ble folket i en viss utstrekning splittet, noe som folkets fiender utnyttet til å så ytterligere splid i folket. Ved at han slik ikke alltid gjorde ei konkret analyse av motsetningene, og heller ikke alltid støtta seg på folket i sin politikk, ble Stalin hindret i sitt forsett om fullt å gjennomføre si riktige linje, og

dette førte til at folket og partiet iblant ble tilføyd unødige ofre.»

Vi vil til slutt minne om Klassekampens redaksjonelle innledning til artikkelen »Stalin – en stor revolusjonær» i nr. 1 1970: »Marxist-leninistene har alltid og vil alltid forsvare Stalin som en av den kommunistiske rørsles store ledere og som en stor proletarisk klasseforkjemper. Da Krustsjov under påskudd av å bekjempe »persondyrkelsen» retta sitt rasende utfall mot Stalin i sin »hemmelige» tale på SUKP(b)'s 20. kongress, ble han skarpt kritisert av de kinesiske kommunistene, som tok avstand fra hans fullstendige forkasting av Stalin og holdt fram at Stalins fortjenester langt overskygget hans feil.

„REVOLUSJONEN” I PERU

I de siste par åra har vestlige nyhetsformidlinegr konsekvent kjørt fram det peruanske militærregimet som et »revolusjonært» regime. En av grunnene til at dette bildet har holdt seg er nasjonaliseringa av oljen høsten 1968.

Dette progressive enkelttiltaket har stått i forgrunnen hele tida og har tilslørt alle de andre tiltaka til regimet, at det i virkeligheten tjener

helt andre enn arbeiderklassens interesser.

Det regimet tar sikte på er å »modernisere» kapitalismen i landet. Dette betyr å tjene interessene til USA-imperialismen og de mest framskredne delene av det svake peruanske borgerskapet. Men utbyttinga av arbeiderklassen i mer »moderne» form pleier ikke å være mindre utbytting.

Under gruvestreikene tidligere i år sto generalene på »ro og orden»-linja, og da streiken var under kontroll overtalte de de nord-amerikanske gruveselskapene til å legge på et par øre i timelønna (for at alle skulle se hvor »revolusjonært» regimet var.) Generalene tjener helt klart storkapitalens interesser, men kommer ikke sjøl fra storborgerskapet. Det har derfor vært mange mindre motsetninger mellom regimet og deler av borgerskapet. Men dette overskygger ikke at generalene (objektivt sett) tjener de mer moderne delene av borgerskapet. »Modernisering»

av kapitalismen betyr i et jordbruksland som Peru at kapitalismen må konsolideres på landsbygda. Den mest tilbake-liggende delen av overklassen, storgodseierne i Andesfjella, må derfor opphøre som klasse og det er liten tvil om at dette snart vil skje. Mange av de hardeste konfliktene går nettopp mellom disse godseierne og generalene. Dette fører også til proletarisering av store deler av bondebefolkningen, som blir tvunget inn i byslummen.

Moderniseringa krever også større grad av planlegging og mer samarbeid mellom kapitaleierne. Mesteparten av den peruanske kapitalen er eid av USA og på enkelte felter har dette vært en sterk provokasjon for store deler av det peruanske folket. Særlig gjaldt dette olje, hvor USA hadde opptrådt spesielt arrogant og forbyrterisk. Etter at oljekonflikten var løst har den peruanske staten gått inn i et intimt samarbeid med de store USA-konsernene, som har

investert mer enn 5 milliarder kroner i landet. Løsningen som har blitt såkalte »blandede selskaper» hvor staten gjør store grunnlagsinvesteringer mot at monopolene lover å øke utnyttelsesgraden av naturrikdommer de eier i landet.

Regimet tillater endel liberale friheter, men så snart opposisjon blir noe mer enn avisskriverier og tar seg organisatoriske uttrykk, slår regimet hardt til. De vil gjerne dele ut litt jord til enkelte deler av bondebefolkningen, men så snart bøndene organiserer seg for å hevde rettighetene sine blir de massakrert, noe den peruanske hæren er spesialist på.

Cubanerne kaller regimet »revolusjonært» og arbeider hardt for å styrke forbindelsene.

Fagforeningene er reint opportunistiske og det vil kreve langvarig kamp fra det peruanske folket å skape de klasseorganene som kan føre en skikkelig kamp mot imperialistene og storborgerskapet i landet.

Vietnam-uka

Vietnam-utstillinga på Universitetsplassen i Oslo.

Hovedparolen for årets Vietnam-uke i tida 19.–25. oktober, var »Bryt med Saigon-juntaen!» I løpesedler og annet materiale som særlig ble spredd på arbeidsplasser, skoler og i boligområder ble det lagt særlig vekt på å vise det norske folks felles interesser med Vietnams folk mot imperialismen, og at å presse fram et brudd med Saigon-juntaen ville være et viktig bidrag fra oss i denne kampen.

FNL-gruppene over hele landet la stor vekt på å få i stand aksjonsenhet med flest mulig politiske organisasjoner om de enkelte arrangementer på stedet. Brorparten av de 15 000 eksemplarer som var trykt av »For Vietnam» (nr. 3) ble solgt på stands, på møter og under demonstrasjoner. Demonstrasjoner ble arrangert i Oslo, Bergen og Trondheim. I Oslo ble det dessuten holdt en godt besøkt fotoutstilling på Universitetsplas-

sen. En seksjon der framstilte Saigon-juntaens terror og forbrytelser mot folket. En annen var viet Vietnam-arbeidet i Norge. På Universitetet i Oslo ble det 20. oktober holdt et møte om studentenes kamp mot juntaen i Vietnam, og om viktigheten av å sette norske studenters interessekamp i sammenheng med kampen mot imperialismen.

På møtet etter demonstrasjonen i Oslo 23. oktober talte Dag Nicolaisen fra Solidaritetskomiteen for Vietnam. Det ble også holdt en appell fra den nystartete »Arbeidsgruppa for et fritt Palestina».

Tirsdag 27. oktober møtte Solidaritetskomiteen en delegasjon tidligere fanger fra den beryktede fangeøya med tigre-burene, Con Son.

Vietnam-uka ble arrangert i nært samarbeid med PRR's informasjonskontor i Oslo. Og representantene derfra deltok i de arrangementer de kunne rekke over-

Islands revolusjonære har framgang

Islands revolusjonære ungdomsforbund (Æskulydsfylkingarinnar-Sambands Ungra Sosialista) avholdt kongress 2.–4. oktober. En representant fra SUF(m-l) representerte de norske marxist-leninistene på kongressen.

Kongressen ble avholdt på en helt gjennom enhetlig og vennskapelig måte, og de grundige debattene både i plenum og i gruppene viste at delegatene hadde viljen til å oppnå enhet på et revolusjonært grunnlag. Kongressen vedtok å forandre navn og oppheve aldersgrensen. Forbundets nye navn er Islands sosialistiske kampforbund.

Det ble fatta ei rekke vedtak som klart viser at de revolusjonære på Island er i framgang. Kampforbundet skal arbeide for å skape et nytt revolusjonært arbeiderparti på Island, kongressen tok avstand fra de andre »arbeiderpartiene»

og forkastet dem som ubrukbare redskaper i den revolusjonære kampen.

Forbundets viktigste oppgave i tida framover blir å konsolidere de indre rekkene, rense organisasjonen for passive medlemmer og sette i gang studievirksomhet. Den viktigste eksterne oppgaven til Kampforbundet er å intensivere kampen mot dyrtida, den verste i Europa, få Island til å bryte med EFTA, hindre at landet kommer inn i EEC samt lede kampen mot USA-imperialismen og NATO's baser på øya.

Kongressen hilste marxist-leninistene i Norge og understreket at båndet mellom de norske marxist-leninistene og Kampforbundet måtte styrkes i framtida.

Den norske utsendingen hadde diskusjoner med de islandske kameratene om taktikken og strategien i det partibyggende arbeidet i Norge og i Island, og om den internasjonale situasjonen. De islandske kameratene understreket at de ville legge hovedvekt på sitt arbeid på å oppnå sterke bånd med arbeiderklassen,

den virkelige revolusjonære klassen. De ville føre en politikk som gjorde det mulig for dem å trekke de mest framskredne i arbeiderklassen med i det nye partiet.

Man sto ennå bare ved begynnelsen på studiearbeidet, men det var likevel positivt at flere avdelinger i Reykjavik studerte »Om motsetningene» av Mao Tsetung og at noen avdelinger hadde oversatt den norske grunnsirkelen og drev studier på grunnlag av denne.

Særlig positivt var det også at flere av de ledende kameratene i Kampforbundet i det internasjonale spørsmålet støttet Folkets Kina og angrep sovjetrevisjonistenes samarbeid med USA-imperialistene.

Vi gratulerer våre islandske venner med gjennomføringa av en vellykt kongress og ønsker dem ytterligere framgang i arbeidet med å skape et revolusjonært arbeiderparti i Island.

NORDISKE ML-ORGANER:

SVERIGE:
ML-GNISTAN. Månedlig marxist-leninistisk arbeideravis. Utgitt av KFML. Abonnement: Danelius Bokhandel, Husargatan 41 A, Göteborg C. Årsab. kr. 15,- til p. g. 4 86 37.

MARXISTISK FORUM. Teoretisk tidsskrift. Abonnement: Peterson, Studentstaden 1011 Uppsala. Årsab. kr. 10,- til p. g. 67 26 56.

CLARTE. Organ for Svenska Clarte-förbundet. Abonnement: Clarte, Surbrunnsgatan 43 A, Stockholm VA. Årsab. kr. 15,- til p. g. 25 17 80.

DANMARK:
KOMMUNIST. Organ for KFML. Abonnement: c/o Jacobsen, Rørholmegade 22, 5., 1352 København K. Årsab. kr. 15,- til p. g. 14 08 07.

MARXIST-LENINISTISKE STUDIEBREV. Samme adresse som Kommunist.

RØD FRONT. Organ for KUML, c/o Birger Jensen, Vesterbrogade 67, 4 th. 1620 København V, giro 16 09 59.

Til Kamp

SUF(m-l)'s skoleavis. Bestilles fra Klassekampens distribusjon, Boks 6159 Etterstad, Oslo 6.

Kina i dag

utkommer hver måned, Inkognitogt. 11, Oslo 2.

Vennskapssambandet Norge—Kina,

Normanns gt. 48 B, Oslo 6. Kontortid onsdag 11–17 og fredag 9–13.

Vennskapssambandet Norge—Albania

Postboks 8303. Hammersborg, Oslo 1.

AKSJONSKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID

Postboks 3829, Ullevål Hageby, Oslo 8. Postgiro 20 88 77

Fritt Norge

organ for Kampanjen Norge ut av NATO. Årsabonnement kr. 15 til postgirokonto 20 80 05.

Røde Fane

utgitt av marxist-leninister i NKP. Postboks 2863 Kampen, Oslo 1

RØD FRONT I DNS

Man. 9/11 Samene – en undertrykt minoritet
Lor. 7/11 Populismen – kampideologi eller opium for bygdefolket
Lor. 14/11 Ytringsfrihet for hvem?
Tor. 19/11 DNS i folkets tjeneste. Møte mellom formannskandidatene
Lor. 21/11 Enhetsfront mot folkets fiender
Lor. 28/11 Generalforsamling
Tor. 3/12 Krigstruslene mot folkets Kina

BESTILL ML-MATERIELL FRA KLASSEKAMPENS DISTRIBUTUSJON, BOKS 6159, ETTERSTAD, OSLO 6. POSTGIRO 20 81 66.

JEG BESTILLER MOT OPPKRAV (I tillegg kommer portoutgifter):

..... sett av Klassekampen, årgang 1969, 2–11, kr 7,50.
..... eksemplarer av Klassekampen nr. 12 for kr. 1,00 pr. stk.
..... abonnement på Klassekampen, 1/1 år kr 12,00, 1/2 år kr 6,00
..... Abonnement til postgiro 20 66 99.
..... abonnement på RØDE GARDE for ett år, kr. 7,00
..... sett av Grunnsirkelen i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning med ny utgave av studieplan, komplett kr 30,00.
..... eksemplarer av Marxisms Politiske Økonomi
..... eksemplarer av Mao Tsetung: KKP's rolle i den nasjonale krigen med to andre artikler
..... eksemplarer av Dimitrov: Om Folkefronten, kr 4,00
..... eksemplarer av Stalin: Den hist. og dialekt. materialismen, kr 4,00
..... eksemplarer av Studentene og den sos. revolusjonen, kr 5,00
..... eksemplarer av Skoleelevene og den sos. revolusjonen, kr 3,00
..... eksemplarer av SUF(m-l)' skoleblad, Til Kamp, a kr 0,25. Nytt nrl
..... eksemplarer av Jubileumspakat, LENIN(2 farger), kr 5,00
..... eksemplarer av plakat av Formann Mao i fire farger, kr 7,50
..... eksemplarer av sort/hvitt-plakat av MARX, ENGELS, STALIN, HOXHA, HO CHI MINH, a kr 3,00. Spesifiser hvilke!
..... eksemplarer av plakaten, DE FEM STORE, kr 3,00
..... Materiale til spørsmålet om Stalin. Ny utgave, kr 4,-

NAVN

ADRESSE

POSTSTED

USA-imperialismen trapper opp i Middelhavet

Konflikten i Midt-Østen har tidligere stått fram for verdens folk som en kamp mellom Israel og Araberstatene. USA-imperialismen har utnevnt seg sjøl til Midt-Østens fredsmegler nr. 1. Men dens rolle i det reaksjonære Hussein-regimets angrep mot palestinerne i Jordan i dagene 17.-27. september avslørte for alvor USA-imperialismens sanne funksjon i området.

Oljeinntektene fra Vest-Asia og de arabiske landa i Nord-Afrika er av avgjørende betydning for USA. For å forsvare disse interessene bruker USA-imperialismen og dens allierte flere metoder:

1) *Innsette eller holde oppe »vennlighetsregjeringer»* ved hjelp av CIA, dollarinnsprøytinger og våpenhjelp, som i Tyrkia, Iran, Libanon, Jordan, Saudi-Arabia, Kuwait og statene ved Den persiske gulf.

2) *Knytte de »vennlighetsregjeringer» landa sammen med seg gjennom »forsvarspakter»,* som Bagdad-pakten av 1955.

3) *Den sionistiske staten Israel.* Den ble i 1948 oppretta for å fungere som en sikker base i Midt-Østen. Israel er økonomisk og militært avhengig av USA.

4) *Direkte intervensjon.* USA har gjennom NATO bygd opp et stadig sterkere basenett omkring oljelanda.

NATO's hovedbase for det sørlige Europa, Napoli, og hovedbasen for Middelhavet, Malta, er styrka og satt i full beredskap. NATO-basene langs hele

Kong Hussein, Nixons løpegutt i Jordan

Sovjetforslag om Midt-Østen: Felles styrker med USA!

Da kampene mellom USA-imperialismens dokkeregime i Jordan og den palestinske frigjøringsbevegelsen raste på sitt sterkeste, ble det meldt om et nytt »fredsforslag» til løsning av Midt-Østen-konflikten fra Moskva. På en grundig forberedt »uoffisiell» pressekonferanse ble følgende fredsdue sluppet løs fra Sovjets lederskap: Dersom ikke FN eller de fire stormaktene lykkes i å skaffe de nødvendige, internasjonalt sammensatte FN-styrkene og få dem stasjonert på begge sider av grensa mellom de arabiske landa og Israel, skal de to supermaktene ordne opp på egen hand. Som det heter: »Det er de to supermaktene som må ta ansvaret for å bevare freden i området

hvis og når det lykkes å komme til en forhandlingsløsning.» Konklusjon: Det må opprettes en felles sovjetisk-amerikansk »fredsstyrke» i området for å sikre freden. Under parolen »For fred og rettferdighet i Midt-Østen» planlegger USA-imperialismen og Sovjets lederskap å opprette en felles politistyrke for å sikre sine egne interesser, sikre staten Israels eksistens og dermed forsøke på nytt å foreta en »fredelig» kvelning av det palestinske folkets frigjøringskamp. Tviler fremdeles noen på at Sovjets lederskap fører en forræderisk samarbeidspolitikk med USA-imperialismen for å tvinge verden undertrykte nasjoner til stillhet?

Slutt opp om Palestinakomiteen! sier formannen, Finn Sjøe

I forrige nummer av Klassekampen gjorde vi oppmerksom på at solidaritetsarbeidet for det palestinske folket begynte å ta faste former i Norge. 29. september ble »Palestinakomiteen i Norge» oppretta. Klassekampen har spurt formannen, Finn Sjøe, hvordan komiteen kommer til å arbeide for å reise en bred solidaritet med det palestinske folket.

– Komiteen er et ledd i det anti-imperialistiske arbeidet i Norge. Den består av enkeltpersoner med ulik politisk bakgrunn som er enige om å drive fram et aktivt solidaritetsarbeid i samsvar med det minimumsprogrammet som ble vedtatt på det konstituerende møtet. Det betyr:

1) Full støtte til det palestinske folkets nasjonale frigjøringskamp på deres egne premisser.

2) Full støtte til opprettelsen av et demokratisk Palestina hvor jøder, kristne og muhammedanere har samme rettigheter og plikter.

3) Bekjemp USA-imperialismen og den sionistiske staten Israel.

4) Bekjemp alle stormaktsløsninger som vil garantere den sionistiske staten Israels eksistens og knuse det palestinske folkets frigjøringskamp.

– Hva blir komiteens konkrete arbeidsoppgaver i tida som kommer?

– Massemediene fullstendige fortrengning av de objektive forholda i Midt-Østen må nødvendigvis prege arbeidet. Nå er det viktigst å opprette grupper på lokalplanet som skal drive studier for å øke kunnskapen om det palestinske folkets historie og nasjonale frigjøringskamp. Komiteen må sjøl lage studieopplegget. I en sak hvor det meste som er skrevet og sagt her hjemme i årevis har gått imperialismens og sionismens ærend, kan vi bare stole på egne krefter. Som et viktig ledd i propagandaarbeidet vil vi utgi og spre avisa »Fritt Palestina» og annet opplysningsmateriale. Etter hvert som organisasjonen får styrke og slagkraft, vil vi drive fram ulike støtteaksjoner for det palestinske folket.

– Hva med oppslutningen?
– Støtten er allerede nå svært sterk.

Middelhavet er i dag mobilisert for angrep en veg – mot det palestinske og andre arabiske folks frigjøringskamp.

Imperialistene vil alltid foretrekke metodene 1–3, slik at de sjøl kan holde seg mer i bakgrunnen og høste utbyttet; så kan de, som etter krigen i 1967, legge fram »freds»-planer sammen med sine allierte.

HUSSEINS KONTRA-REVOLUSJON – ET CIA-KUPP

Men det palestinske og de øvrige arabiske folks resolute avvisning av Rogers-planen og det generelle økende oppsvinget i folkets kamp gjorde situasjonen desperat for USA-imperialismen: »I denne situasjonen var USA sterkere involvert enn noen gang, samtidig som landet var maktesløst når det gjaldt å kontrollere utviklinga. Samtidig var de stilt overfor faren ved å måtte intervenere direkte for å beskytte sine interesser» (U. S. News & World Report, 28/9 1970)

Nixon innkalte til krisemøte 15. og 17. september. Alternativene var:

1) Å sette inn en lojal fascistregjering i Jordan, for tilintetgjøring av frigjøringsbevegelsen. Hussein gjorde dette 16. september.

2) Full mobilisering for direkte intervensjon. Det siste var et krisetiltak, i tilfelle det første slo feil.

NATO MOBILISERES

NATO-basene i Napoli, Kypros, Hellas og Tyrkia ble satt i full alarmberedskap. For å sikre full innsats fra Israel ble statsminister Golda Meir i møte med Nixon 18. september lovet økt hjelp på sju milliarder kr. USA planlegger å selge Israel 32 nye F-4 Phantom-fly.

Som et ledd i sikringa av NATO-basene gjenopptok USA våpenleveransene til Hellas. Nixon besøkte Napoli-basen og USA's sjette flåte i Middelhavet i siste halvdel av september. Forsvarsminister Laird ga 18. september ordre om å konsentrere flåtestyrkene i det indre Middelhavet. Elementer fra Atlanterhavsflåten ble dirigert til området, sammen med fly

En del av USA's 6. flåte i Middelhavet

fra flyvåpenet i Europa. Hangarskipet Guam dro fra Virginia sammen med tre landgangsfartøyer og et amfibiefartøy. Tidligere var seks transportfly sendt til Tyrkia. NATO-baser i Vest-Tyskland var i høyeste beredskap, og engelske flåteenheter ved Malta og Kypros var i bevegelse.

Dagene 17.–27. september var kritiske dager for det palestinske og jordanske folket. Frigjøringsbevegelsen visste at

USA ikke ville intervenere så lenge Hussein formelt satt ved makta. 10 dager er lite i folkekrigsstrategien, den langvarige krigens strategi. Allikevel ble store seire vunnet. En av de viktigste var at USA-imperialismen og dens NATO-alliertes intervensjonsstrategi ble avslørt for verdens folk. Det ble klart at vår støtte til det palestinske folket også må omfatte forsterka kamp mot USA-imperialismen og NATO.

Sosialimperialismen og Afghanistan

Frukt, nøtter, bomull, tepper og lammeskin er Afghanistans viktigste eksportartikler. Men årlig løper ikke eksportinntektene opp i mer enn vel en milliard kroner. Importen utgjør mer enn det dobbelte. Utenlandsgjelda blir stadig tyngre å bære for det gammelmodige kongedømmet. Moderne industri finnes praktisk talt ikke.

En stor del av de 16 millioner afghanere lever av å streife omkring på de karrige steppene med saueflokkene sine. Mohammed Zahir Shah forsøker ved hjelp av sine slektninger og lydige ministre å holde en nøytral kurs mellom stormaktene og rivaliserende regimer i nabolaget. Enhver motstand – både av borgerlig-demokratisk og progressiv-sosialistisk karakter – slår han hardt ned på.

Imperialistene i Kreml har de siste åra vist en særlig stor aktivitet i Afghanistan.

Økonomisk blir den russiske utbyttinga stadig mer merkbar. Nord i landet ble det for noen år siden funnet verdifulle forekomster av naturgass. Russerne var straks på pletten og tilbød sin assistanse. Dette har resultert i at halvparten av de vel to milliarder kubikkmeter som hvert år hentes opp fra jorda, føres over grensa til Sovjet i rør. Russerne veit også å ta seg betalt for de milliardene de har lånt shahen.

Etter at Afghanistan kom til forsoning med Pakistan i 1963, etter 16 års strid, har landet ikke hatt noen påtrengende ytre fiender. Men truselen av en indre reisning har vokst. Sovjet tar seg også av dette problemet. Ro og orden er Kremls nye parole. Derfor levering av alt militært utstyr som Afghanistan trenger. Russiske eksperter lærer opp de afghanske offiserene. Men da Bredjnev kom med forslaget om en »asiatisk sikkerhetspakt» – som ledd i de desperate anstrengelsene på å ringe inn Folkets Kina – sa shahen nei.

Men det er også en god ting ved russernes aktivitet. Det afghanske folk har etter hvert lært seg å skille mellom venn og fiende. Lange var det forbudte Moskva-orienterte kommunistpartiet en betydningsfull faktor. I dag begynner både de intellektuelle og de fattige

bondemassene å se at det er liten forskjell mellom de russiske ekspertene og de amerikanske og iranske utbytterne, som også forsøker å gjøre Afghanistan til en lydigg satellitt. Sjøl shahen ser dette. Men hans dilemma er at han ut fra sin patriarkalske holdning ikke tillater at landet får utvikle seg i kapitalistisk, langt mindre i sosialistisk retning. Han prøver utelukkende å hindre det uunngåelige i historiens forløp, som også i Afghanistan må gi det resultat at proletariatet griper makta.

Noen virkelig organisert frigjøringskamp er ennå ikke kommet i gang. Store demonstrasjoner har det vært. Høsten 1965 ble 12 studenter drept i kraftige uroligheter i hovedstaden Kabul. Dette året har det vært ei rekke mindre demonstrasjoner og sammenstøt rundt omkring i landet. Da visepresident Spiro Agnew på forsommeren kom til Kabul på »good-will-besøk», måtte han søke dekning for demonstrantene.

Godseiere og religiøse ledere er i dag de viktigste undertrykkerne, og deres grep over folk bygger på århundrers tradisjon og har sterke nasjonale drag. Men sjøl ikke Afghanistan kan lukke seg inne for det nye som bryter fram i landene omkring, ikke minst representert ved palestinerne og de arabiske massers stadig mer militante kamp mot fremmede og innenlandske undertrykkere og de indiske landarbeidermassenes direkte aksjoner for å skaffe seg jord. Disse utviklingstrekkene sammen med den erkjennelse at ingen progressive i dag kan stole på Kreml har vist at det er nødvendig med et klart marxist-leninistisk parti til å stå i spissen for frigjøringskampen. Dette partiet er også afghanerne i dag i gang med å bygge.

ALBANIAS SJØLBERGING et bevis på sosialismens styrke

Mange som i dag innser at EEC utgjør en trusel mot folkets livsinteresser stiller allikevel spørsmålet: Hva vil på lang sikt skje dersom vi »står utenfor» samarbeide av denne typen; hvordan kan vi i lengden klare oss dersom vi blir »isolert» fra resten av Europa?

Ett naturlig utgangspunkt for å svare på spørsmålet må være å se på land som er og i lang tid har vært i en slik situasjon.

Gjennom tidligere artikler har Klassekampen vist hvordan Kina og Albania gjennom bygginga av sosialismen har gjort seg sjølberga, og økonomisk uavhengig av griske imperialister som omringer dem. Albania – et land på størrelse med Hedmark fylke, med 2 millioner innbyggere – kasta med egne hender de italienske fascist-troppene ut av landet, og har på tross av total boikott og isolering fra Vesten gjennomgått en økonomisk vekst uten sidestykke i Europa. I tidsrommet 1965–68 økte industriproduksjonen med 50 %, mot 29 % i Sovjet, 26 % i Italia, de to nærmeste i Europa, og mot 13 % i USA. Den totale øking i industriproduksjonen fra 1960 til 1969 var 137 %. Dyrtak areal økte i samme tidsrom fra 457 000 hektar til 580 000 i fjelland

Albania (17 % av hele landarealet). Femårsplanen som ble påbegynt i 1966, er på mange områder for lengst oppfylt. Det er klart at den i alle områder vil bli over-skredet for utgangen av 1970.

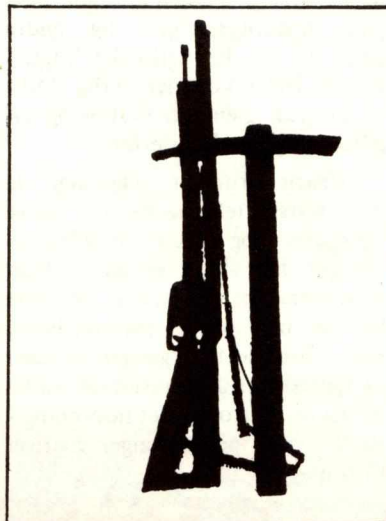
Vi kunne fortsette oppramsinga som viser den økonomiske framgangen i Albania. Men viktigere enn dette er å fastslå at det er folket sjøl som kontrollerer økonomien, og at framgangen derfor tjener folket. Vi har tidligere vist hvordan prisene på viktige konsumvarer er blitt senka ettersom produksjonen øker, at prisstigning overhodet er et ukjent fenomen, at f. eks. boutgifter utgjør 2–3 % av lønna, at skatt ikke betales, at distriktsutbygging i Albania betyr distriktsutbygging og ikke avfolkning osv.

Albanerne sjøl oppsummerer dette slik:

»Aldri tidligere i vårt land har en vært vitne til et slikt oppsving og en slik revolusjonær optimisme i massene som i disse siste åra. Det er grunnen til at alle blokader gjort av imperialistene og revisjonistene, som prøvde og fremdeles forgeses prøver å sabotere bygginga av sosialismen i Albania, mislyktes. Nå kan vi erklære at de har fått et klart og resolutt svar: Utviklinga av vår økonomi vitner om det sosialistiske økonomiske systems overlegenhet, om nødvendigheten av en tilpasset planlegging av økonomien basert på den demokratiske sentralismens prinsipper, ved kombinasjon av planlegging ovenfra med massenes kritikk og ideer nedenfra.» (New Albania, nr. 3/70).

Vår lærdom av dette må bli: At folket i et lite land, ved å ta makta fra utbytterne og stole på egne krefter, utmerket godt kan verge seg mot slike sammensvergelses som EEC er, mot kapitalismens og imperialismens sammensvergelses i det hele tatt. Vi skal i dag forene oss i kampen mot EEC. Denne kampen kan lykkes. Men bare ved å føre kampen mot

slike framstøt videre til en kamp for sosialismen, kan slike reaksjonære framstøt mot folkets livsinteresser stoppes for godt.

Retur til: Boks 6159, Etterstad, Oslo 6

Regjeringas upopulære tiltak skal utsette krisa og tilpasse norsk økonomi til EEC-systemet

Det forslaget til statsbudsjett for 1971 som regjeringa har lagt fram, er et nytt hardt slag mot arbeidsfolks levevilkår. Sammen med innføringa av moms, det elendige lønnsoppgjøret og den planmessige prisstigninga utgjør det et velorganisert angrep fra monopolkapitalens side med det kortsiktige mål å redusere reallønnsnivået, for dermed å legge forholdene til rette for det langsiktige målet — norsk medlemskap i EEC.

MONOPOLKAPITALEN UTSETTER KRISA

Men budsjettet må også ses på bakgrunn av den allmenne konjunktursituasjonen. Den kraftige prisstigninga hittil i år har ført til at kapitalistene holder et høgt investeringsnivå for gjennom økt produksjon å kunne høve inn mer profit. Men dermed har prisstigninga

Arbeidsfolk vet bare så altfor godt at dette resonnementet er grunnfalskt. Slik *Klassekampen* har påvist gjentatte ganger, fikk lønnsstakerne aldri noen skikkelig kompensasjon for momsen. Vi påviste at lønnskravet i vår måtte være på 25 prosent for å opprettholde reallønnsnivået fra 1968. Resultatet ble som kjent i underkant av

løse den krisa den er inne i, strever den norske monopolkapitalen etter å komme med i de større markedsdannelsene gjennom EEC. Men skal den kunne høste full fordel av det, må en vesentlig hindring overvinnes, nemlig det forhold at reallønnsnivået i Norge er høyere enn i EEC-landa. Eller rettere sagt, lønnsandelen i nasjonalinntekten har ikke falt så raskt i Norge som i EEC. Den metoden monopolkapitalen har tatt i bruk for å løse denne motsigelsen er en forsert dyrtidsutvikling.

Og når regjeringa hevder at «alle grupper» rammes like hardt av dyrtidsutviklinga er det sjølsagt det rene nonsens. Den kraftige prisøkninga på bensin betyr f. eks. ikke det samme for borte-arbeideren som for direktøren. Og de økte TV-lisensene rammer i første rekke gamle og uføre som ofte er henvist til fjernsynet som eneste form for avkobling.

ET LEDD I STRUKTURRASJONALISERINGA

Men sjøl om monopolkapitalen retter hovedangrepet mot arbeids-

høyt nivå. Dette vil sjølsagt lette monopoliseringa og konsentrasjonen av industri og handel. Og til dette kommer som påvist i forrige nummer av *Klassekampen* at folketrygdfondene i sin helhet blir stilt til monopolkapitalens og statens disposisjon.

Rent umiddelbart ville en tro at kapitalen ikke hadde noen interesse av å redusere kjøpekraften og dermed sine egne avsetningsmuligheter. Men det som skjer er at kjøpekraften reduseres for noen industrier, mens det skjer en kraftig øking for andre. For den arbeidsintensive, «rasjonaliseringsmodne» industrien, f. eks. tekstilindustrien som produserer for hjemmemarkedet, vil den reduserte private kjøpekraften kunne bli en katastrofe. For storindustrien vil de økte statsutgiftene bety økte avsetningsmuligheter.

Vi ser altså at for monopolkapitalen betyr statsbudsjettet en dobbelt fordel. Dels reduserer det kjøpekraften uten at den selv rammes, og dels betyr de økte statsutgiftene økte avsetningsmuligheter.

seg i spissen» for 15 minutters aksjonen. Streiken var i seg sjøl en god ting fordi den viste hvilken slagkraft den norske arbeiderklassen kan rå over. Men Aspengren og hans kumpaners utspill var en rein splittelsesmanøver på bakgrunn av de enstemmige kravene fra en lang rekke klubber og fagforeninger om en langt hardere reaksjon. Bak NAF's buldrende fasade i anledning streiken, var det tydelig å merke at arbeidsgiverne var fornøyd med at LO-pampene foreløpig hadde greid å føre arbeidsfolks forsvarskamp inn i et ufarlig spor

**KAMP MOT STATSBUJSJETTET
EN DEL AV KAMPEN MOT EEC**
Budsjettet viser at marxist-

EEC-budsjettet

igjen fått et nytt puff, uten at den på noen måte motsvares av virkelig øking av kjøpekraft i folket. Dermed dukker det grunnleggende motsetningsforholdet i kapitalismen klart fram igjen: Kapitalistene kan ikke øke profitten uten samtidig å ødelegge folkets kjøpekraft.

Regjeringa er kapitalens redskap og budsjettet gjenspeiler derfor denne motsigelsen. Den kan ikke løse kapitalens dilemma, bare utsette det i enda noen tid. Budsjettforslaget er derfor et typisk «neddempingsbudsjett», dvs. det er nødvendig å trekke en del kapital ut av sirkulasjon for å hindre at prisutviklinga løper helt løpsk på grunn av uhemmet investering. Dette ville ha framskyndet krisa i kapitalismen, noe monopolkapitalen sjølsagt søker å forhindre. Derfor pålegger den sitt redskap staten å treffe slike «dempende» tiltak. Men disse vil bare virke til staten begynner å sette pengene i omlop igjen i løpet av neste år.

FOLKET RAMMES

Budsjettforslaget er et monopolistisk budsjett og et EEC-budsjett. Det betyr at angrepet ikke bare rettes mot arbeidsfolk, men også mot småborgerskapet og andre deler av det kapitalistiske borgerskapet. Dette kommer særlig sterkt til uttrykk gjennom skatte- og avgiftsopplegget i budsjettet.

Offisielt grunngir regjeringa de økte statsinntektene med at lønnsoppgjøret og økte trygdeutbetalinger har skapt et altfor stort etterspørselspress, m. a. o. at «folk har for mye penger mellom hendene» i forhold til tilgangen av varer og tjenester, slik at resultatet vil bli inflasjon. Derfor er det nødvendig å «holde igjen på stigningen i privat forbruk».

Alt stanset opp under kvarters-streiken. Bildet er fra Karl Johans gate i Oslo.

10 prosent. Og gjennom hele 1970 har en stadig sterkere prisstigning spist opp det usle lønnstillegget ved oppgjøret. I en slik situasjon kan økte skatter og trygdepremier, økte avgifter på en lang rekke forbruksvarer som tobakk, alkohol, bensin, olje osv. bare bety kraftig forverring gjennom forsterket dyrtidsutvikling.

ET EEC-BUDSJETT

Og regjeringa forsøker så godt den kan å skjule at moms kommer i tillegg til avgiftene. Offisielt økes avgiften f. eks. på bensin med 15 øre literen, men så skal det beregnes moms av de 15 ørene. Resultatet er at bensinen går opp med 18 øre.

Drivkreftene bak statens tiltak er i virkeligheten ganske andre. For å

folk, er statsbudsjettet også et ledd i strukturrasjonaliseringa. Dette ser en tydelig når det gjelder økinga av arbeidsgiverandelen i folketrygdavgiftene. Denne er en ren skatt på det bedriften utbetaler i lønn. Fra 1. januar 1971 må bedriftene betale en avgift på hele 13 prosent av samlet lønnsutbetaling. Dette rammer — og er sjølsagt ment å skulle ramme — den arbeidsintensive delen av industrien og varehandelen. Dvs. den delen av industrien der lønnsutgiftene er store i forhold til utgiftene til produksjonsutstyr osv. Avgiften blir dels et press for å rasjonalisere innen bedriftene ved å redusere antall ansatte, og dels et press for å sanere vekk hele industrigreiner ved å bringe produksjonskostnadene opp på et kunstig

For den kapitalsvake, arbeidsintensive delen av næringslivet betyr statsbudsjettet kraftig økning av produksjonskostnadene samtidig som det reduserer folks kjøpekraft.

For arbeidsfolk betyr budsjettet forverrete levevilkår i sin alminnelighet og truselen om arbeidsløshet gjennom flere bedriftsnedleggelse.

LO-STREIKEN

Dette er hovedinnholdet i regjeringas tvers igjennom reaksjonære budsjettforslag. At arbeidsfolk avslørte dette innholdet var også bakgrunnen for at over en halv million lønnsstakere la ned arbeidet i 15 minutter onsdag 7. oktober. Den forbitrelsen regjeringa vakte gjorde det umulig for LO-pampene å late som ingenting og derfor «stilte de

leninistenes analyse av den allmenne utviklinga er korrekt. Monopolkapitalen forsøker å legge forholdene til rette for norsk EEC-medlemskap gjennom forsterket dyrtid og strukturrasjonalisering. Det viser at marxist-leninistene stilte kampoppgavene på en riktig måte. Dyrtid og EEC kan ikke bekjempes hver for seg, da de henger nøye sammen i monopolkapitalens strategi. Og fordi monopolkapitalens EEC-opplegg forutsetter at arbeidsfolk tilføyes et kraftig nederlag gjennom redusert reallønn, må kampen nødvendigvis føres under arbeiderklassens ledelse. Bare arbeiderklassen har tilstrekkelig kampkraft og styrke til å slå monopolkapitalens dyrtids/EEC-framstøt tilbake.